

Světlik

svět libereckých knihoven

bách po odpadnutí vod první suchá země i na temeni Ještěda.
na, usedají do stínu platanů a jejich urputné vzezření se stává mírným.
jí nazdarbůh. Být básníkem, to není jenom tak.
Oh, moje Mañon! Slunko bylo u samého západu a svatojánnští broučci vstávali.
to be done. Byl pozdní večer – první máj, večerní máj – byl lásky čas.
ler Fall ist.

Norská zima v Liberci aneb O spolupráci

V pondělí 9. prosince velvyslanec Norského království J. E. Jens Eikaas krátce před pátou hodinou odpolední pomohl s noblesou dozdobit vánoční strom ve vstupní hale knihovny a o chvíli později zahájil úvodním slovem festival, který představuje norskou-českou spolupráci na poli kulturním i vzdělávacím včetně možnosti čerpání z Norských fondů a fondů EHP.

Jako prolog festivalu zazněla již dopoledne přednáška doc. Josefa Elstera z Centra polárního výzkumu Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích, který spolu se spolupracovníky již několik let bádá v rámci českého arktického programu na Svalbardu. Přednášku

se zájmem vyslechlo na 80 středoškolských studentů, docent Elster jim nastínil i možnost výzkumného programu se zúčastnit.

O dva dny později se do velkého sálu knihovny dopoledne dostavili zájemci o Česko-norský výzkumný program a později i potencionální uchazeči o studium a stáže v Norsku, Lichtenštejnsku a na Islandu. Pracovníci MŠMT a agentury NAEP je seznámili s aktuálními výzvami vztahujícími se k jednotlivým programům čerpání financí.

A máme tu Norské Vánoce – v úterý 17. prosince. Jak Norové slaví Vánoce? Jaké tradiční pokrmy se objevují u štedrovečerní večeře? Peče se v Norsku cukroví? Čím Norové zdobí vánoční stromeček? Kdo a kdy jim nosí dárky? Pracovníci Skandinávského domu v Praze nám odpověděli na všechny otázky a přidali k tomu i promítání obrázků z Norska a ochutnávku tradičních norských pokrmů.

9. leden je v knihovně věnován Jizerské padesátce, závodu, v němž často na poli sportovním soupeří právě norští a čeští běžci. Kdo vyhraje letos? A kdo z nás se zúčastní aspoň jako divák?

Hlavním bodem festivalu Norská zima je ale především výstava, která představuje česko-norskou spolupráci v mnoha oblastech. Kromě informací o plánovaných a probíhajících projektech obsahuje příklady již uskutečněné pomoci, kdy finanční podpora a jí předcházející spolupráce napomohla vytvoření nové výstavní expozice v Krkonošském muzeu v Jilemnici.

Jsme rádi, že se knihovně podařilo navázat kontakty s Velvyslanectvím Norského království i s dalšími partnery. Možná se rysuje spolupráce s některou norskou knihovnou. Ostatně, norské knihovny patří v Evropě k těm špičkovým.

Ale to už předbíhám..., spolupráce je důležitá vždy a nemusí to být jen spolupráce mezi národní. Ve vzájemném dialogu dvou či více partnerů se lépe tvoří, vznikají nové nápady, záměry, cíle. Vzájemná výměna zkušeností pomáhá při vlastním rozvoji.

Přeji všem čtenářům Světliku, aby se vždy setkávali jen s přátelským dialogem, konstruktivní výměnou názorů a zkušeností a hlavně, aby jim dobrá spolupráce s lidmi přinášela radost a užitek.

Hodně zdraví do nového roku 2014!

Blanka Konvalinková

ředitelka Krajské knihovny v Liberci

Obsah

SVĚT libereckých knihoven.....	2
<i>Z knihovny.....</i>	<i>2</i>
<i>R jako Reprografické studio</i>	<i>2</i>
<i>Krátce z knihovny.....</i>	<i>4</i>
<i>Akce v knihovně.....</i>	<i>6</i>
<i>Baterka, tentokrát humoristická.....</i>	<i>6</i>
<i>Týden vědy a techniky 2013.....</i>	<i>10</i>
<i>Módní přehlídka</i>	<i>11</i>
<i>Literatour 2013 – psí stopou.....</i>	<i>12</i>
<i>Martin Waltz v Krajské vědecké knihovně</i>	<i>13</i>
<i>6. večírek německy psané literatury Österreich liest 2013 ...</i>	<i>14</i>
<i>Jizerské h(o)ry.....</i>	<i>15</i>
<i>Den pro dětskou knihu.....</i>	<i>16</i>
<i>Tvoří knihovníci a přátelé knihovny.....</i>	<i>18</i>
<i>Omen nomen 2.....</i>	<i>18</i>
<i>Z regionu</i>	<i>19</i>
<i>Nominace na cenu Knihovna roku 2013 – Místní</i>	
<i>lidová knihovna v Děčíchově.....</i>	<i>19</i>
<i>Literární vycházka po stopách Karla Hynka Máchy.....</i>	<i>22</i>
<i>Projekt Clavius REKS pro malé knihovny</i>	
<i>se rozjíždí na Českolipsku</i>	<i>23</i>
SVĚT veletrhů a soutěží	25
<i>Řekni mi, co čteš.....</i>	<i>25</i>
SVĚT souvislostí	26
<i>M. Sekyra:</i>	
<i>Liberecko v české krásné literatuře IV.</i>	<i>26</i>
SVĚT libereckých autorů.....	28
<i>M. Lubas: Janovice nikdy více, radši kulku do palice.....</i>	<i>28</i>
<i>E. Klučár: Črty.....</i>	<i>36</i>
Svět kritického myšlení.....	38
<i>F. Všeticka: Zabrada horského větru.....</i>	<i>38</i>
<i>O. Hejnic: Frýdlantské květy vyšly</i>	<i>44</i>
<i>O. Hejnic: Josef Král – malování jako alchymie</i>	<i>45</i>
Svět Kruhu libereckých autorů	47
<i>Kalmanach 2013/2014.....</i>	<i>47</i>
<i>Bohumil Nuska: Rytmus, tvorba, divadlo.....</i>	<i>48</i>
<i>Bohumil Nuska: Bez studu a bez zábran.....</i>	<i>48</i>

Redakční rada:

Marek Sekyra [KAL]

Blanka Konvalinková, Jaroslava Starcová, Libor Schiffner [KVK]

Vydává Krajská vědecká knihovna v Liberci [KVK] spolu s Kruhem autorů Liberecka [KAL] jako účelový tisk.

Tiskárna RUCH s. r. o., www.ruch.cz

Evid. č. MK ČR 14407 ISSN 1214 - 2751

Z knihovny

R jako Reprografické studio

Chcete si domů odnést vytištěný program akcí, které knihovna připravuje na další měsíc? Zkoumáte orientační plánek pater, kde se nachází oddělení, které právě hledáte? Podle popisků regálů jste našli požadovanou knihu? Viděli jste plakát, který vás lákal na zajímavou přednášku v knihovně? Právě si pročítáte časopis Světlik? Tak vezte, že tyto otázky souvisí především s činností reprografického oddělení KVK v Liberci.

Toto pracoviště je dnes již nedílnou součástí knihovny a jeho hlavní náplní je tvorba materiálů, kterými se knihovna prezentuje nejen uvnitř, ale i navenek. Mohou to být vizitky, hlavičkové papíry, různé brožurky, upoutávky, plakáty, cedule, programy, výroční zprávy, obaly na CD, atd. Na následující stránce můžete vidět ukázky z našich prací.

Máme vypracovaný jednotný vizuální manuál neboli „corporate identity“ označující souhrn prostředků jako je logo, barvy, fonty a obecněji množinu zásad pro jejich použití. Identita zabezpečuje kontinuitu prezentace navenek a zlepšuje rozpoznatelnost značky.

Ve spolupráci s knihařskou dílnou opravujeme poškozené knihy. Poničené nebo chybějící stránky opět vytiskneme a necháme udělat novou vazbu. Již jsme digitalizovali několik knih, které

se postupně zveřejňují v Krameriovi (aplikace pro zpřístupnění digitalizovaných dokumentů). Spolupracovali jsme na vydání několika knih nebo se podíleli na tvorbě výstav. Naše portfolio je za těch jedenáct let již opravdu velmi rozsáhlé.

Grafické studio nabízí své služby také veřejnosti a návštěvníkům knihovny. Ceník služeb naleznete na webových stránkách www.kvkl.cz.

- > kopírování, tisk
- > velkoformátový tisk
- > skenování
- > kroužková vazba
- > termovazba
- > laminace
- > bigování, řezání papíru
- > grafické práce

„Přiďte si k nám vytisknout diplomovou práci. Na jednom patře Vám ji vytiskneme a o kousek dál v knihárně ještě ten den svážeme. To vše za rozumnou cenu.“

Naleznete nás od pondělí do pátku (7.30–16.00 hodin) na –4. patře. Vchod je přístupný z dolní části venkovního schodiště, které lemuje pravou stranu budovy.

Libor Schiffner

[illegible]

Anténine de Saint-Exupéry

19.000 Kč
12.000 Kč
12.000 Kč

Anténine de Saint-Exupéry je kniha, která vám umožní poznat Saint-Exupéryho jako člověka, který byl nejen velkým spisovatelem, ale i velkým člověkem. Kniha je plná příběhů, které vám ukáží, jak Saint-Exupéry žil a jak se vyvíjel. Kniha je plná příběhů, které vám ukáží, jak Saint-Exupéry žil a jak se vyvíjel.

Malý princ

30.11. 2013
 18.00 hodin
 Koupit předem
 12.000 Kč
 12.000 Kč

Správně vidíme jen srdcem

Divadlo Opatov Praha
 12.000 Kč
 12.000 Kč

Autori

Wiener Gruppe

New Power Institute, P.L.C.

Il film racconta la storia di un gruppo di giovani, disoccupati, che si uniscono per formare un gruppo musicale. Il gruppo si chiama Wiener Gruppe e il loro obiettivo è di diventare famosi. Il film è diviso in tre parti: la prima parte mostra il gruppo che si forma, la seconda parte mostra il gruppo che si esibisce e la terza parte mostra il gruppo che si scioglie.

16. 12. 2013 / 16.30

17. 12. 2013 / 19.00

18. 12. 2013 / 19.00

19. 12. 2013 / 19.00

20. 12. 2013 / 19.00

21. 12. 2013 / 19.00

22. 12. 2013 / 19.00

23. 12. 2013 / 19.00

24. 12. 2013 / 19.00

25. 12. 2013 / 19.00

26. 12. 2013 / 19.00

27. 12. 2013 / 19.00

28. 12. 2013 / 19.00

29. 12. 2013 / 19.00

30. 12. 2013 / 19.00

31. 12. 2013 / 19.00

1. 1. 2014 / 19.00

2. 1. 2014 / 19.00

3. 1. 2014 / 19.00

4. 1. 2014 / 19.00

5. 1. 2014 / 19.00

6. 1. 2014 / 19.00

7. 1. 2014 / 19.00

8. 1. 2014 / 19.00

9. 1. 2014 / 19.00

10. 1. 2014 / 19.00

11. 1. 2014 / 19.00

12. 1. 2014 / 19.00

13. 1. 2014 / 19.00

14. 1. 2014 / 19.00

15. 1. 2014 / 19.00

16. 1. 2014 / 19.00

17. 1. 2014 / 19.00

18. 1. 2014 / 19.00

19. 1. 2014 / 19.00

20. 1. 2014 / 19.00

21. 1. 2014 / 19.00

22. 1. 2014 / 19.00

23. 1. 2014 / 19.00

24. 1. 2014 / 19.00

25. 1. 2014 / 19.00

26. 1. 2014 / 19.00

27. 1. 2014 / 19.00

28. 1. 2014 / 19.00

29. 1. 2014 / 19.00

30. 1. 2014 / 19.00

31. 1. 2014 / 19.00

1. 2. 2014 / 19.00

2. 2. 2014 / 19.00

3. 2. 2014 / 19.00

4. 2. 2014 / 19.00

5. 2. 2014 / 19.00

6. 2. 2014 / 19.00

7. 2. 2014 / 19.00

8. 2. 2014 / 19.00

9. 2. 2014 / 19.00

10. 2. 2014 / 19.00

11. 2. 2014 / 19.00

12. 2. 2014 / 19.00

13. 2. 2014 / 19.00

14. 2. 2014 / 19.00

15. 2. 2014 / 19.00

16. 2. 2014 / 19.00

17. 2. 2014 / 19.00

18. 2. 2014 / 19.00

19. 2. 2014 / 19.00

20. 2. 2014 / 19.00

21. 2. 2014 / 19.00

22. 2. 2014 / 19.00

23. 2. 2014 / 19.00

24. 2. 2014 / 19.00

25. 2. 2014 / 19.00

26. 2. 2014 / 19.00

27. 2. 2014 / 19.00

28. 2. 2014 / 19.00

29. 2. 2014 / 19.00

30. 2. 2014 / 19.00

31. 2. 2014 / 19.00

1. 3. 2014 / 19.00

2. 3. 2014 / 19.00

3. 3. 2014 / 19.00

4. 3. 2014 / 19.00

5. 3. 2014 / 19.00

6. 3. 2014 / 19.00

7. 3. 2014 / 19.00

8. 3. 2014 / 19.00

9. 3. 2014 / 19.00

10. 3. 2014 / 19.00

11. 3. 2014 / 19.00

12. 3. 2014 / 19.00

13. 3. 2014 / 19.00

14. 3. 2014 / 19.00

15. 3. 2014 / 19.00

16. 3. 2014 / 19.00

17. 3. 2014 / 19.00

18. 3. 2014 / 19.00

19. 3. 2014 / 19.00

20. 3. 2014 / 19.00

21. 3. 2014 / 19.00

22. 3. 2014 / 19.00

23. 3. 2014 / 19.00

24. 3. 2014 / 19.00

25. 3. 2014 / 19.00

26. 3. 2014 / 19.00

27. 3. 2014 / 19.00

28. 3. 2014 / 19.00

29. 3. 2014 / 19.00

30. 3. 2014 / 19.00

31. 3. 2014 / 19.00

1. 4. 2014 / 19.00

2. 4. 2014 / 19.00

3. 4. 2014 / 19.00

4. 4. 2014 / 19.00

5. 4. 2014 / 19.00

6. 4. 2014 / 19.00

7. 4. 2014 / 19.00

8. 4. 2014 / 19.00

9. 4. 2014 / 19.00

10. 4. 2014 / 19.00

11. 4. 2014 / 19.00

12. 4. 2014 / 19.00

13. 4. 2014 / 19.00

14. 4. 2014 / 19.00

15. 4. 2014 / 19.00

16. 4. 2014 / 19.00

17. 4. 2014 / 19.00

18. 4. 2014 / 19.00

19. 4. 2014 / 19.00

20. 4. 2014 / 19.00

21. 4. 2014 / 19.00

22. 4. 2014 / 19.00

23. 4. 2014 / 19.00

24. 4. 2014 / 19.00

25. 4. 2014 / 19.00

26. 4. 2014 / 19.00

27. 4. 2014 / 19.00

28. 4. 2014 / 19.00

29. 4. 2014 / 19.00

30. 4. 2014 / 19.0

[illegible]

GVSTAV KLIMT.

PRUKOPNIK MODERNY

14.10/10.11.2013
 17.00 hodin
 vstupné: 10,- 12,- 15,- 20,- 25,- 30,- 35,- 40,- 45,- 50,- 55,- 60,- 65,- 70,- 75,- 80,- 85,- 90,- 95,- 100,- 105,- 110,- 115,- 120,- 125,- 130,- 135,- 140,- 145,- 150,- 155,- 160,- 165,- 170,- 175,- 180,- 185,- 190,- 195,- 200,- 205,- 210,- 215,- 220,- 225,- 230,- 235,- 240,- 245,- 250,- 255,- 260,- 265,- 270,- 275,- 280,- 285,- 290,- 295,- 300,- 305,- 310,- 315,- 320,- 325,- 330,- 335,- 340,- 345,- 350,- 355,- 360,- 365,- 370,- 375,- 380,- 385,- 390,- 395,- 400,- 405,- 410,- 415,- 420,- 425,- 430,- 435,- 440,- 445,- 450,- 455,- 460,- 465,- 470,- 475,- 480,- 485,- 490,- 495,- 500,- 505,- 510,- 515,- 520,- 525,- 530,- 535,- 540,- 545,- 550,- 555,- 560,- 565,- 570,- 575,- 580,- 585,- 590,- 595,- 600,- 605,- 610,- 615,- 620,- 625,- 630,- 635,- 640,- 645,- 650,- 655,- 660,- 665,- 670,- 675,- 680,- 685,- 690,- 695,- 700,- 705,- 710,- 715,- 720,- 725,- 730,- 735,- 740,- 745,- 750,- 755,- 760,- 765,- 770,- 775,- 780,- 785,- 790,- 795,- 800,- 805,- 810,- 815,- 820,- 825,- 830,- 835,- 840,- 845,- 850,- 855,- 860,- 865,- 870,- 875,- 880,- 885,- 890,- 895,- 900,- 905,- 910,- 915,- 920,- 925,- 930,- 935,- 940,- 945,- 950,- 955,- 960,- 965,- 970,- 975,- 980,- 985,- 990,- 995,- 1000,- 1005,- 1010,- 1015,- 1020,- 1025,- 1030,- 1035,- 1040,- 1045,- 1050,- 1055,- 1060,- 1065,- 1070,- 1075,- 1080,- 1085,- 1090,- 1095,- 1100,- 1105,- 1110,- 1115,- 1120,- 1125,- 1130,- 1135,- 1140,- 1145,- 1150,- 1155,- 1160,- 1165,- 1170,- 1175,- 1180,- 1185,- 1190,- 1195,- 1200,- 1205,- 1210,- 1215,- 1220,- 1225,- 1230,- 1235,- 1240,- 1245,- 1250,- 1255,- 1260,- 1265,- 1270,- 1275,- 1280,- 1285,- 1290,- 1295,- 1300,- 1305,- 1310,- 1315,- 1320,- 1325,- 1330,- 1335,- 1340,- 1345,- 1350,- 1355,- 1360,- 1365,- 1370,- 1375,- 1380,- 1385,- 1390,- 1395,- 1400,- 1405,- 1410,- 1415,- 1420,- 1425,- 1430,- 1435,- 1440,- 1445,- 1450,- 1455,- 1460,- 1465,- 1470,- 1475,- 1480,- 1485,- 1490,- 1495,- 1500,- 1505,- 1510,- 1515,- 1520,- 1525,- 1530,- 1535,- 1540,- 1545,- 1550,- 1555,- 1560,- 1565,- 1570,- 1575,- 1580,- 1585,- 1590,- 1595,- 1600,- 1605,- 1610,- 1615,- 1620,- 1625,- 1630,- 1635,- 1640,- 1645,- 1650,- 1655,- 1660,- 1665,- 1670,- 1675,- 1680,- 1685,- 1690,- 1695,- 1700,- 1705,- 1710,- 1715,- 1720,- 1725,- 1730,- 1735,- 1740,- 1745,- 1750,- 1755,- 1760,- 1765,- 1770,- 1775,- 1780,- 1785,- 1790,- 1795,- 1800,- 1805,- 1810,- 1815,- 1820,- 1825,- 1830,- 1835,- 1840,- 1845,- 1850,- 1855,- 1860,- 1865,- 1870,- 1875,- 1880,- 1885,- 1890,- 1895,- 1900,- 1905,- 1910,- 1915,- 1920,- 1925,- 1930,- 1935,- 1940,- 1945,- 1950,- 1955,- 1960,- 1965,- 1970,- 1975,- 1980,- 1985,- 1990,- 1995,- 2000,- 2005,- 2010,- 2015,- 2020,- 2025,- 2030,- 2035,- 2040,- 2045,- 2050,- 2055,- 2060,- 2065,- 2070,- 2075,- 2080,- 2085,- 2090,- 2095,- 2100,- 2105,- 2110,- 2115,- 2120,- 2125,- 2130,- 2135,- 2140,- 2145,- 2150,- 2155,- 2160,- 2165,- 2170,- 2175,- 2180,- 2185,- 2190,- 2195,- 2200,- 2205,- 2210,- 2215,- 2220,- 2225,- 2230,- 2235,- 2240,- 2245,- 2250,- 2255,- 2260,- 2265,- 2270,- 2275,- 2280,- 2285,- 2290,- 2295,- 2300,- 2305,- 2310,- 2315,- 2320,- 2325,- 2330,- 2335,- 2340,- 2345,- 2350,- 2355,- 2360,- 2365,- 2370,- 2375,- 2380,- 2385,- 2390,- 2395,- 2400,- 2405,- 2410,- 2415,- 2420,- 2425,- 2430,- 2435,- 2440,- 2445,- 2450,- 2455,- 2460,- 2465,- 2470,- 2475,- 2480,- 2485,- 2490,- 2495,- 2500,- 2505,- 2510,- 2515,- 2520,- 2525,- 2530,- 2535,- 2540,- 2545,- 2550,- 2555,- 2560,- 2565,- 2570,- 2575,- 2580,- 2585,- 2590,- 2595,- 2600,- 2605,- 2610,- 2615,- 2620,- 2625,- 2630,- 2635,- 2640,- 2645,- 2650,- 2655,- 2660,- 2665,- 2670,- 2675,- 2680,- 2685,- 2690,- 2695,- 2700,- 2705,- 2710,- 2715,- 2720,- 2725,- 2730,- 2735,- 2740,- 2745,- 2750,- 2755,- 2760,- 2765,- 2770,- 2775,- 2780,- 2785,- 2790,- 2795,- 2800,- 2805,- 2810,- 2815,- 2820,- 2825,- 2830,- 2835,- 2840,- 2845,- 2850,- 2855,- 2860,- 2865,- 2870,- 2875,- 2880,- 2885,- 2890,- 2895,- 2900,- 2905,- 2910,- 2915,- 2920,- 2925,- 2930,- 2935,- 2940,- 2945,- 2950,- 2955,- 2960,- 2965,- 2970,- 2975,- 2980,- 2985,- 2990,- 2995,- 3000,- 3005,- 3010,- 3015,- 3020,- 3025,- 3030,- 3035,- 3040,- 3045,- 3050,- 3055,- 3060,- 3065,- 3070,- 3075,- 3080,- 3085,- 3090,- 3095,- 3100,- 3105,- 3110,- 3115,- 3120,- 3125,- 3130,- 3135,- 3140,- 3145,- 3150,- 3155,- 3160,- 3165,- 3170,- 3175,- 3180,- 3185,- 3190,- 3195,- 3200,- 3205,- 3210,- 3215,- 3220,- 3225,- 3230,- 3235,- 3240,- 3245,- 3250,- 3255,- 3260,- 3265,- 3270,- 3275,- 3280,- 3285,- 3290,- 3295,- 3300,- 3305,- 3310,- 3315,- 3320,- 3325,- 3330,- 3335,- 3340,- 3345,- 3350,- 3355,- 3360,- 3365,- 3370,- 3375,- 3380,- 3385,- 3390,- 3395,- 3400,- 3405,- 3410,- 3415,- 3420,- 3425,- 3430,- 3435,- 3440,- 3445,- 3450,- 3455,- 3460,-

nesud' knihu podle obalu

Živá knihovna funguje téměř každoročně jako dočasná knihovna – čtenář přijde a půjčí si na určitý časový úsek knihu. Po přičtení vidí knihu do knihovny a (pokud bude chtít) může si půjčit další. Oproti klasické knihovně jsou tu tedy pouze dva základní rozdíly. Za prvé se nic nepatří. Knihou v Živé knihovně jsou lidé. Knihy a čtenář tak vycházejí do osobního dialogu.

ŽIVÁ KNIHOVNA
Živá Knihovna
Živá Knihovna
Sociální a kulturní
Centrum

www.dobrovolnikvibc.cz

organizátoři

podporovatelé

Spolupracujeme s:

Spolupracujeme s:

Živá knihovna

Krajská vědecká knihovna v Liberci

27.3.2013 | 9.00–15.30

[illegible][illegible][illegible][illegible][illegible]

500 nejlepších písní
podle časopisu Rolling Stone

Já, miminka

První album skupiny The Beatles, vydané v roce 1963. Všechny písně byly napsány a složeny Johnem Lennonem a Paul McCartnem. Album se stalo největším komerčním úspěchem skupiny a jedním z nejvlivnějších alb v historii rockové hudby.

vydání: 1. 7. 2012 | 18,00 Kč

Veškeré ceny jsou včetně DPH

Alba jsou dostupná pouze u vybraných distributorů

Krátce z knihovny

Knihovna pořádá počítačové kurzy pro seniory a začátečníky

V celkem pěti devadesátiminutových lekcích se návštěvníci naučí, jak zacházet s počítačem, vyhledávat informace na internetu, založit si e-mailovou schránku a dozví se mnoho dalších užitečných věcí. Zájemci se mohou hlásit u pultu Informační služby.

Naučte se číst efektivně

Naučte se číst 2x efektivněji prostřednictvím interaktivních cvičení a špetky srozumitelné teorie. Nově nabízíme online kurz rychlého čtení. Je k dispozici ve 4. patře v Hudební knihovně. Celkem 20 lekcí můžete studovat tak rychle, jak potřebujete. Více informací na www.rozectise.cz.

Živá paměť města Liberec-Reichenberg

V úterý 24. září 2013 byl slavnostně otevřen první audioprůvodce v rámci projektu Živá paměť města Liberec-Reichenberg. Projekt chce představit město prostřednictvím vyprávění místních pamětníků. Organizátoři zaznamenali jejich vzpomínky na liberecké ulice, náměstí, budovy, na jejich život v kulisách města a vytvořili audioprůvodce. Průvodce je možné si vypůjčit ve vstupní hale v liberecké

knihovně nebo stáhnout z webové stránky projektu (www.zivapamet-liberec.cz). A pokud se vám nechce chodit pěšky, v knihovně vám půjčíme také koloběžku.

Půjčujeme společenské hry

Půjčujeme knihy, časopisy, noty, hudbu, filmy, brýle, deštníky, koloběžky, ... a nově také společenské hry. Pokud máte chuť a čas, v Knihovně pro děti a mládež si můžete vypůjčit a zahrát jednu z těchto her: Dominion, Ubongo, Svět v kostce, Zlaté Česko, Osadníci z Katanu, Párty alias Velká sázka. Přejeme spoustu hezkých zážitků při hře.

Knihovna získala ocenění Vstřícný zaměstnavatel

„Vstřícný zaměstnavatel“ je ocenění pro společnosti Libereckého kraje, které podporují sladování pracovního a osobního života, a to například úpravou pracovní doby podle potřeb zaměstnanců a zaměstnankyň, zajištěním hlídání dětí, umožněním práce z domova, nabídkou kurzů a školení nebo jinými vstřícnými kroky. Soutěž vyhlašuje Centrum Kašpar a proběhla pod záštitou Úřadu práce v Liberci. Na slavnostním vyhlášení výsledků, které proběhlo 18. října v rámci slavnostního večera na veletrhu Educa, byly předány dvě ceny. Naše knihovna získala cenu odborné poroty, a to hlavně za nabídku flexibilních forem práce, za

velké množství nabízených nefinančních benefitů a také za vstřícné vedení a příjemné pracovní prostředí.

Nadace Preciosa podporuje libereckou knihovnu

Díky finanční podpoře Nadace Preciosa mohla KVK v Liberci nabídnout svým uživatelům letos i loni odborné zahraniční elektronické a tištěné publikace. Nové e-knihy jsou dostupné pro registrované uživatele přes webové stránky knihovny a kromě online prohlížení je možné si knihy „vypůjčit“ (stáhnout off-line)

do svého počítače, tabletu nebo čtečky. Knihovna nakoupila publikace z oborů, které korespondují se zaměřením liberecké univerzity a jsou typické pro území Libereckého kraje.

Podpora knihovny ze strany Nadace Preciosa se datuje již do roku 1996 a za celou dobu spolupráce se výše poskytnutých prostředků vyšplhala na téměř milion Kč. V posledních letech byly za získané prostředky pořízovány zejména odborné elektronické zdroje – např. odborná databáze Art Full Text nabízející informace z oborů sklo, textil, umění a design nebo již zmiňované

elektronické knihy. V roce 2012 byla mimo jiné zakoupena čtečka elektronických knih (tzv. e-reader), kterou si mohou čtenáři vyzkoušet přímo v knihovně nebo vypůjčit domů. Ráda bych ale také připomněla počáteční období spolupráce, kdy byl díky podpoře např. zpracován fond tzv. sudetik, nakoupeno technické zařízení (kopírovací stroje, snímáče čárových kódů, výpočetní technika) nebo podpořena publikační a vzdělávací činnost knihovny.

Děkujeme Nadaci Preciosa za poskytnuté prostředky a dlouhodobou podporu.

Dana Petrydesová

Akce v knihovně

Baterka, tentokráte humoristická

19. listopadu už bylo více než hodinu po zavírací době knihovny, přesto před vchodem přibývalo lidí. Budova však stále zůstávala ponořená do tmy. Najednou se vchodové dveře otevřely a ven vyšly dvě ženy a zvaly čekající dál. Za zvuku Dvořákovy Humoresky v poněkud netradičním provedení se do vstupní haly nahrnul hlouček nedočkavců. Dveře za nimi zaklaply a již nebylo možno uprchnout.

Jiří Oulický a jeho přítel dr. Vlach uvítali noční návštěvníky a poté si je po cimrmanovsku rozdělili do dvou skupin. Míse koblih se raději vyhnuli,

co kdyby se mezi návštěvníky našel někdo s povahou Saturnina a začal po ostatních koblihy házet... Nevyhnuli se však strýci Františkovi při výrobě mýdla. Za několik minut následoval výbuch, který našťástí knihovnu nijak nepoškodil.

Skupiny se pohybovaly tmavými, známými i neznámými prostory. Na několika místech se překvapivě setkali se životem. Postavy z českých humoristických děl na chvíli ožily ve světle lampiček. Mezi jednotlivými zastaveními průvodci své svěřence nenechali chvíli v klidu – učili se třeba píseň proti trudnomyslnosti nebo se bavili krátkými verši Karla Plíhala.

Postupně skupiny prošly půjčovnami, sklady i dalšími „útrobními“ knihovny, kam se noha návštěvníkova běžně nedostane, aby se setkali s lakomou Barkou, se čtenářkou povídek Šimka a Grossmanna, s hrdým Budžesem, s baronkou von Botzenheim a Švejsem, s kárnou komisí a Dušanem Jasánkem, takovou normální rodinkou včetně Poldinky a Tornádo Lou, kterou doprovázely barové tanečnice.

Návštěvníci se poté zapotili u humoristického kvízu. Odměnění byli tři vítězové – síly byly vyrovnané, neboť uhodli správně všech jedenáct otázek. Také byl odměněn nejmladší účastník letošní Baterky.

Následovalo malé pohoštění. Servírovaly se koblihy, káva a čaj s drtkem arsensu.

Pak už jen společné foto a rozloučení. Návštěvníci se rozešli do svých

Lidstvo se dělí na tři kategorie podle toho, co je napadne při pohledu na mísu koblih...

*„A bude to mejdlo, pane šéf?“ –
„Víš bůh...“*

„Po zkušenostech z loňska, kdy jsme sháněli dary a zásoby na poslední chvíli a utrpěli tak mnoho tržných i psychických ran, rozhodl otec, že letošní Vánoce musí být připraveny obezřetněji...“

„Jen jeden z národů neskoná, hrůzy severu slavně překoná...“

„Hrdý buď, žes vytrval...“

„Je to moje nevlastní matka, v outlým věku mne pohodila a teď mne zase našla...“

„Proč jste se na tu věc nepodíval tak nějak politicky, Jasánek?“ – „Dále je tady důvodné podezření, že vás ta soudružka pohlavně co? Pohlavně nakazila. Vy na mě koukáte jako sůrva z nudlí, a přitom už máte pár hodin kapavku.“

„Když v báááru houstne dým...“

„Julie, Julie! – No proč by se ta holčička nemobla jmenovat Julie? Petře, co říkáš?“

„Whisky to je moje gusto...“

Jeden ze šťastných výběrců.

domovů a postavy se vrátily do svých příběhů. Ožijí znovu, když budete chtít, a to při činnosti zvané četba, která je tou nejlepší kratochvílí.

Kateřina Trojanová

Týden vědy a techniky 2013

Také letos se liberecká knihovna připojila k celorepublikové akci Týden vědy a techniky, kterou spolupořádá Akademie věd ČR a British Council v Praze. Akce byly určeny nejen studentům středních škol, ale také široké veřejnosti.

V úterý 5. listopadu 2013 přednášel Ing. Michal Babič, Ph.D. z Ústavu makromolekulární chemie AV ČR. Jeho tématem byly Polymery – mo-

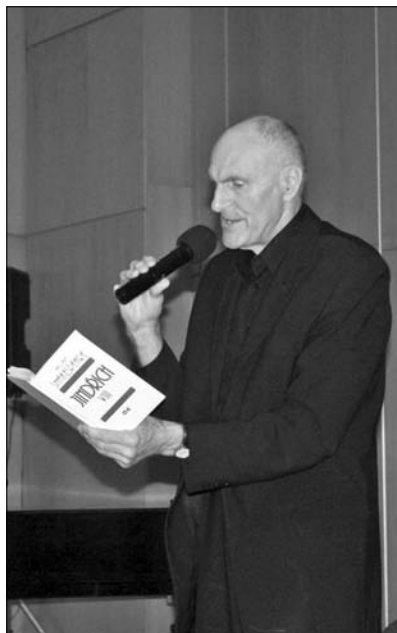
lekulární obří. Nejprve seznámil publikum s historií výroby těchto látek respektive s jejich syntetickou podobou. Právem můžeme být hrdi na to, že Otto Wichterle a jeho následovníci v tomto oboru zanechávají stále hlubokou stopu. Kontaktními ččkami to vlastně všechno začalo. Řeč však byla také o přírodních polymerech, kterými jsme obklopeni a z nichž sestávají naše těla. Konečně přírodou se vědci inspirovali.

O tom, jaké jsou vlastnosti polymerů a jak vznikají, se mohli diváci přesvědčit sami v další části přednášky, protože byli zábavnou formou vtaženi do výkladu. To se líbilo především studentům, kteří se zúčastnili jak odpolední, tak i večerní přednášky. Mezi studenty se projeví možná budoucí kolegové Michala Babiče. I pro někoho odtažitě a nezáživné téma může být podané

zábavnou formou. Škoda, že se tato prastará Komenského metoda „škola hrou“ nevyužívá ve školství tak, jak by zasloužila.

V pátek 8. listopadu mohli odpoledne a večer diváci vyslechnout zajímavé povídání o zdánlivě nesourodých tématech – Alžběta I. – její doba a její obraz v díle Benjamina Brittena. Přednášejícími byli pan profesor Martin Hilský,

překladatel kompletního Shakespearovy díla, a Mgr. Ondřej Hučín, šéfdramaturg opery Národního divadla v Praze.

Přednáška byla rozdělena na dvě části. Nejprve pan profesor představil královnu Alžbětu I. jako osobu na svou dobu velmi vzdělanou, která také sama psala verše, a také dobu, které se

říká alžbětinská či Zlatý věk Anglie a ve které byly položeny základy moderní Anglie.

Následně Ondřej Hučín představil osobnost britského skladatele Benjamina Brittena a především jeho operní dílo Gloriana, které složil při příležitosti korunovace královny Alžběty II. Námětem opery je dílo Lyttona Stracheyho Elizabeth a Essex: tragický příběh. Královna Alžběta tu vystupuje jako žena, která žila celoživotně v rozporu mezi životem panovnice a vlastním vnitřním, emocionálním životem. Během přednášky mohli diváci ze záznamu vyslechnout úryvky z opery, kterou Národní divadlo nastudovalo při příležitosti Brittenova stého výročí narození.

Kateřina Trojanová

Módní přehlídka

Ve středu 6. listopadu 2013 měli návštěvníci knihovny příležitost shlédnout neobvyklou akci. Hned po skončení otevírací doby se vnitřní schodiště vedoucí z Knihovny pro děti a mládež do Studijní knihovny proměnilo v přehlídkové molo. Diváci usazení v čítárně Studijní knihovny mohli obdivovat kolekci francouzských značek DDP Paris a Pause Café doplněnou o návrhy studentů Katedry designu Technické univerzity v Liberci. Přehlídku příjemně podbarvila stylová francouzská hudba. Celá akce se uskutečnila díky spolupráci Krajské vědecké knihovny, Alliance française de Liberec a společnosti Merci Madame.

Taňa Holčáková

Literatour 2013 – psí stopou

To máme s sebou mít psa? – kde-pak, to nebylo nutné, vstup byl zdarma a bez podmínek a našich čtyřnohých přátel se týkaly jen úryvky z knih, které se četly v rámci druhé literární procházky LITERATOUR. I letos ji pořádala Krajská vědecká knihovna

v Liberci ve spolupráci s Libereckou občanskou společností, a to v pátek 11. října 2013 navečer. Tentokrát se konala v Pražské ulici a jejím okolí, aby tak navazovala na program pořádaný LOS před obchodním domem Plaza. Akce probíhala od 18.00 hodin s tím, že čtení začínají vždy každou půl-hodinu na dalším určeném místě dle plánu, který byl již po celé září volně k dispozici v Krajské vědecké knihovně a na dalších veřejnosti dostupných místech. Celá procházka začínala v Knihkupectví Jaroslava Fryče, kde místní kavárnu obsadilo na 40 posluchačů. Po úvodu ředitelky KVK paní Blanky Konvalinkové a přivítání p. Martina Fryče zde četl nestárnoucí herec divadla F. X. Šaldy pan Ladislav Dušek povídku Bouře z knihy Emila Hakla *Konec světa*. Ta nás zavedla do doby magických 90. let, kdy se podnikaví stávali podnikateli a outsideri zůstávali outsidersy. Druhým zastavením byl Fotoateliér Šimona Pikouse v bývalém

obchodním domě Brouk a Babka. Milé přijetí s výborným burčákem na osvětlení od majitele ateliéru bylo pozvánkou k poslechu textu z knihy Marka Haddona *Podivný případ se psem*. Zde předčítal herec z Naivního divadla pan Marek Sýkora. A jako vždy – perfektně. Příběh autistického chlapce, který se těžko srovnává s nastalými životními situacemi, vyvolával úsměv i husí kůže zároveň. Na dalším čtecím místě v Galerii Studna jsme mohli relaxovat při poslechu úryvku z knihy *Robin* od české spisovatelky Zdeny Frýbové. V podání herečky Markéty Tallerové se neuvěřitelné příhody okolo nezvladatelného psího miláčka jevily jako veselé historky pro zasmání. Posledním místem, kde se tentokrát četlo a poslouchalo, byla budova Kalendáře Liberecka. Byli jsme

k pobytu na čerstvém vzduchu, statečně příznivci čtení vytrvali až do konce. Věřím, že se jim procházka líbila a odnesli si veselé i silné zážitky a zároveň knižní tipy na dlouhé zimní večery. Poděkování patří také všem účinkujícím a hostitelům, bez jejichž ochoty bychom se neobešli. Děkujeme.

Martina Sanetníková

vpuštění do samé redakce, kde jsme se s hercem DFXŠ panem Václavem Helšusem zúčastnili přerodu toulavého psíka v „celého muže“. Sugestivní četba libereckého herce zcela vystihla grotesknost ukázky, která pochází z knihy Michaila Bulgakova *Psí srdce*. Ačkoliv počasí zrovna nevybízelo

Martin Waltz v KVK v Liberci

Čtvrteční poledne 10. října 2013 v Malém sále Krajské vědecké knihovny v Liberci bylo věnováno rakouské literatuře z období přelomu století, tedy „Fin du siècle“. Z celé šíře nabízejících se textů zazněly ty, které mají co do činění s něžnější polovinou lidstva

a dle nichž bylo čtení nazváno jednoduše ŽENY (FRAUEN). Rakouský herec a režisér, pan Martin Waltz zde v originále četl úryvky z Petera Altenberga, Berthy von Suttner, Alfreda Polgara, Antona Kuha a Roda-Rody. Z bohaté nabídky provedl výběr více než svědomitě. Zazněly texty vážné i nevážné, pan Waltz dbal na perfek-

Martin Waltz (nar. 1953 ve Vídni) vystudoval herectví a režii ve Vídni. Jeho angažmá jako herce, režiséra a člena managementu ho vedlo mimo jiné do divadel v Göttingenu, Mnichově a Curychu. Působil ve vídeňském Burgtheatru, při Salzburšských slavnostech a rovněž se podílel na Slavnostech v Bad Hersfeldu. V posledních letech byl se svými scénickými přednesy z rakouské literatury hostem v Kazachstánu, Gruzii, Arménii, Ázerbajdžánu, v neposlední řadě také v Turecku a v Brazílii.

Martina Sanetníková

6. večírek německy psané literatury Österreich liest 2013

Ve středu 16. října v 18.00 se v Malém sále Krajské vědecké knihovny konal již 6. večer s německy psanou literaturou. Koná se vždy v rámci kampaně knihoven v Rakousku s názvem Österreich liest. Treffpunkt Bibliothek (Rakousko čte. Místo srazu knihovna). V Liberci jsme rakouskou literaturu spojili s německou a přidali jsme k názvu dodatek „Gemeinsam mit Deutschland“ (společně s Německem). Letošní ročník měl tematický podtitul Achtung! Tiere! tedy Pozor! Zvířata!

Již tradičně se četly úryvky z rakouské a německé literatury dle výběru předčítajících, a to převážně německy. Četly se úryvky od Barbary Frischmuth, Hugo Wienera, Konrada Lorenze, Wilhelma Busche a dalších. Klasici byli zastoupeni jmény Robert Musil

ní výslovnost, aby i nám, nerodilým mluvčím, byly ukázky srozumitelné. Publikum tvořili studenti vyšších ročníků libereckých gymnázií (Podještětské Gymnázium s Mgr. Beranovou a Gymnázium F. X. Šaldy s Dr. Abrahamem a p. Haffenbrackem) a studenti 1. ročníku Technické univerzity v Liberci ze skupiny Mgr. Mizerové. Možná jsme nerozuměli úplně všemu, přesto v sále vládla veselá a přívětivá atmosféra.

a Franz Kafka. Večírek byl zpestřen básněmi od Heinze Erharda, které s nadšením mezi čteními recitovala paní Anke Demmerling, vyučující němčiny na Technické univerzitě v Liberci.

V rolích předčítačů se vystřídali vyučující německého jazyka z různých škol a institucí v Liberci, rodilí mluvčí i čeští lektori. Publikum tvořili studenti němčiny z vysoké školy – doufejme, že se dobře bavili a že si skrze tuto voničku najdou v budoucnu i svou cestu do knihovny a nejen té rakouské!

Pořádala Rakouská knihovna v Liberci.

Martina Sanetníková

Jizerské h(o)ry

Ve čtvrtek 28. listopadu se ve Velkém sále uskutečnilo setkání přátel Miloslava Nevrlého a Siegfrieda Weisse

v pořadu Jizerské h(o)ry, kterým chtěla knihovna připomenout jejich osmdesáté narozeniny. Na oba oslavence a na chvíle prožité na cestách (nejen) do Jizerských hor a nad jejich literárním a fotografickým dílem zavzpomínali David Koura, Vladimír Stanislav, Josef Pilnáček, Marek Řeháček, Jiří Hušek, Petr Prachtel, Pavel Vinklát a další. V průběhu večera vystoupilo s několika skladbami pro housle a violoncello Lehké hudební trio, návštěvníci měli možnost shlédnout ukázkou z filmu Ročník 33, díky němuž byl připomenut též horolezec Wolfgang Ginzl, a projekci diapositivů Siegfrieda Weisse, doprovázenou čtením z Knihy o Jizerských horách Miloslava Nevrlého v podání Martina Polácha a hudbou Michala Hromka. Došlo samozřejmě i na předání několika dáreků, za knihovnu dostali jubilanti sborníčky příspěvků přátel a obdivovatelů. Celým

večerem provázela Blažena Hušková. Na pozvané hosty čekalo na závěr malé občerstvení, na které přispělo finančně Statutární město Liberec.

Marek Sekyra

Den pro dětskou knihu

Svaz knihovníků a informačních pracovníků ČR vyhlásil již VII. ročník celostátní akce Den pro dětskou knihu. Termín byl stanoven na 30. listopadu 2013, tj. sobotu před nedělí adventní.

Právě v tento čas je vhodné propagovat dětskou knihu. Kdy jindy, než v předvánoční náladě, je vhodné myslet na knihu jako dárek apod. Tento den je vhodný k mnoha akcím zaměřeným především na knihy pro děti, ale také na četbu a na knihovnu.

Knihovníci z dětského oddělení pro děti přichystali výtvarné dílničky, prezentovali knižní novinky. Děti si měnily mezi sebou své knížky a také shlédly loutkovou pohádku Malý princ. Nejvíce je však zaujala skládaná pohádka na pokračování...

Petra Čiháčková

Skládaná pohádka na pokračování...

Byla jednou jedna knihovna, ve které...

Rádilo strašidlo...

Ale bylo velmi smutné, protože si s ním nikdo nečetl...

Bé, bé, bé, začalo brečet...

Zaběhlo za chaloupku, kde na něj čekalo velké překvapení...

Uskočilo trochu dozadu, protože se leklo, jak na něj vybaflo malé stvoření...

Které nosilo červené kalhoty a modrou čepici a to stvoření chodilo do skauta, kde se mu líbilo...

Byl jednou jeden král, kterej měl svoji knihovnu...

To stvoření byl malý chlapec Pepa, který moc neměl kamarády...

Protože byl lakomý a pyšný, jednoho dne se rozhodl s tím skoncovat...

Skamarádil se se strašidlem a šli do královny knihovny půjčit si Dášenku...

Dášenka vyskočila z knížky a vyběhla ven...

Běžela nejdřív do prvního patra a pak do druhého a štekala na lidi...

Nakonec dal Pepa Dášenku na vodítko, půjčil si nějaké knížky o pejskách a začal Dášence předčítat...

Předčítal pohádku, až byla tma a zavřeli knihovnu...

Pepu a Dášenku zamklí v knihovně, bylo to strašidelné, protože v knihovně se zabydlel zlý duch...

Duch byl zlý jen na lidi, kteří ničili knížky, a proto je duch pustil...

A strašidylko Pepa a Dášenka spokojeně odešli domů...

*Tam si udělali teplý čaj a studenou večeři...
Která byla otrávená...
Jediné strašidlo to nevadilo a šlo pro doktora na druhý konec města...
To byla hloupost, dělat tak strašnou večeři, říkalo si strašidýlko...
Naštěstí zítra mám narozeniny, řeklo si strašidlo, ale na mou oslavu nikdo nepři-
jde...
... ale přijde, někdo přijde a ten někdo jsem já...
Řeklo něco za ním...
Strašidlo se rychle otočilo a uvidělo...
Jak u stolu sedí spousta dalších strašidel, akorát se zbláznila...
Radostí, že je čeká oslava...
Ale až zítra, řeklo strašidlo, teď běžím pro léky pro Pepu a Dášenku...
Léky vypadaly jako lentilky, ale zabraly...
Pepa a Dášenka se uzdravili.*

Fotografie z divadelního představení Malý princ (Den pro dětskou knihu)

Tvoří knihovníci

Nomen omen 2

Wikipedie: **Nomen omen** (doslovně *jméno znamení*) je latinské rčení, které se používá v případech, kdy jméno osoby nebo název místa vyjadřuje charakteristickou vlastnost svého nositele. Výraz pochází od římského dramatika Tita Maccia Plauta (asi 250–184 př. n. l.), který ve své hře *Persa* (Peršan) použil formulaci *nomen atque omen* (latinsky „název a znamení zároveň“).

V jeho hře se vyskytuje postava velmi zistné nevěstky, která se jmenuje Lucris (*lucrum*, lat. zisk).

Někteří autoři jsou svým jménem předurčení, aby psali o oborech, jež nějak korespondují se jménem. Naše sbírka není zatím nijak rozsáhlá a bude se postupně. Rozhodli jsme se vás s naší sbírkou postupně seznámit.

Kateřina Trojanová

Aplikace přípravků na ochranu lesa / Petr Zahradník

Naše květiny / Miloš Deyl, Květoslav Hísek; [předmluvu napsal Václav Větvíčka]

Udržitelnost českého zemědělství v globalizovaném prostředí / autorský kolektiv Josef Seják ... [et al.] – Dejmal, Cudlínová, Hrabánková, Vráblíková a Zavíral

Naše zoo / [Sest.] Julius Komárek, Zdeněk Vogel, Josef Augusta, Karel Strnad, Cyril Purkyně;

Poruchy metabolismu a výživy / Štěpán Svachna et al.

České Vánoce v kuchyni : staročeské vánoční zvyky a pokrmy / Petr Herynek; [fotografie Petr Herynek, Květa Korečková, Jan Malý a archiv autora]

Katalog zemědělských strojů / [Autoři:] Jan Zahradníček a kol.

Vodní cesty / Jiří Rybníkář

Úvod do teorie mezinárodní ekonomické integrace / Bohumír Zlý

Aktuální otázky financí a finančního práva z hlediska fiskální a monetární podpory hospodářského růstu v zemích střední a vý-

chodní Evropy po roce 2010 (2010 : Praha, Česko) / Boháč, Radim (Editor)

Živočišné tkáně s přílohou o rozmnožování a vývoji živočichů : učební text k přednášce Obecné zoologie / Vladimír Ptáček

Krvavé rituály Střední a Jižní Ameriky / Zuzana Marie Kosticová, Markéta Křížová, Sylvie Květinová

Odvodnění staveb / Zdeněk Žabička a kolektiv

Speciální zootechnika : Určeno pro posl. fak. výrobně-ekon. / Miroslav Strašrybka

Řez ovocných dřevin / Dorothea Baumjohannová, Peter Baumjohann; [z německého originálu ... přeložila Hana Janáčková]

Příbuzenské sňatky : Jich význam pro potomstvo a oprávněnost / Jaroslav Kříženecký

Agapornis : průvodce Jana Sojky pro mladé chovatele / Jan Sojka

Dravci v letu / Miroslav Špaček, Karel Kovář

Podivuhodné stromy / Marie Hrušková

Čertovské pohádky / Jan Teufel

Ono se letělo : Suita z rodného města / Miroslav Holub

Daňové a nedaňové náklady 2012 / Miloslav

Hnátek, David Zámek
 Řízení bankovních rizik / Bohuslav Sekerka
 Úvod do řízení úvěrového rizika / Vlastislav Navrátil
 Prodejní ceny obilí a luštěnin na Roudnicku v letech 1700–1775 / Jana Pšeničková
 Vojáci & válečníci : od třicetileté války po současnost / Zbyněk Válka
 Farmakobotanika : semenné rostliny / Luděk Jahodář
 Bratrstvo krve: Hustej nářez / František Kotleta
 Ladovy veselé učebnice : ptáci / Josef Lada, Ladislav Stehlík. K vydání připravil Jan Vrána
 Česká kuchyně za dob nedostatku : nynější hospodyně na vybranou podle původního vydání z roku 1917 vyšlému v Knihovně českých hospodyň a dívek podávají Viktor Faktor a Jiří Sádlo, kteří knihu tuto též

okomentovali a náležitostmi dovybavili.
 Čarodějky / Barbora Hružová
 Rostliny Středozemí / Václav Zelený
 Borovice / Jan Vrba
 Naše krásné zvony hoří posud : sborník příspěvků k 150. výročí velkého polenského požáru / Filip Plašil, Jan Prchal, Milan Šup.
 Úvodní slovo napsal starosta obce Polná Jindřich Skočdopole
 Holoubek v hejnu / Kamila Sojková
 Finanční modely : koncepty, metody, aplikace / Zdeněk Zmeškal, Dana Dluhošová, Tomáš Tichý
 Zástavní právo : (§ 152 – § 172 občanského zákoníku) : podrobný komentář k jednotlivým ustanovením včetně vybrané judikatury / Lukáš Vymazal
 Světla a stíny islámu : drama Blízkého východu a sonda do duší jeho obyvatel / Břetislav Tureček

Z regionu

Nominace na cenu Knihovna roku 2013 – Místní lidová knihovna v Dětrichově

Cenu Knihovna roku uděluje ministr kultury České republiky na základě nařízení vlády č. 5/2003 Sb., o oceněních v oblasti kultury, udělovaných ministerstvem kultury. Uděluje se od roku 2003 k ohodnocení dlouhodobých zásluh o rozvoj knihovnictví v obcích nebo mimořádného přínosu k rozvoji veřejných knihovnických a informačních

služeb. Smyslem ocenění je vyjádření veřejného uznání knihovnám, jejich pracovníkům i obcím za úsilí o rozvoj knihovnických služeb a čtenářství. Do soutěže je každoročně nominována jedna knihovna z našeho kraje. V letošním roce to byla Místní lidová knihovna v Dětrichově.

Ve čtvrtek 3. října 2013 převzali v Zrcadlové kapli pražského Klementina knihovnice paní Miroslava Kohoutová a starosta obce pan Stanislav Šťasný ocenění Svazu knihovníků a informačních pracovníků ČR za kulturní a vzdělávací aktivity spojené s knihovnickými službami, poskytovanými

foto: E. Hodíková

v rekonstruovaných prostorách navzdory přerušení činnosti v důsledku povodní z roku 2010.

Místní lidová knihovna v Dětrichově

Obec Dětrichov leží v pravém severním výběžku České republiky na řece Olešce, necelých 6 km od města Frýdlant. Na jihovýchod od Dětrichova se zdvihají svahy Jizerských hor, na západě jsou „co by kamenem dohodil“ hranice s Polskou republikou. Obec se hlásí k mikroregionu Frýdlantsko, který se potýká s poměrně vysokou nezaměstnaností a nepříliš dobrou dopravní obslužností. K 1. lednu 2013 zde žilo 722 obyvatel.

Knihovna poskytuje své služby občanům Dětrichova a okolí i rekreativním již mnoho let. Ve vedení knihovny se vystřídal řada dobrovolných knihovníků. Od roku 1967 – to je již

46 let – stojí v jejím čele paní Miroslava Kohoutová, jedna z neaktivnějších knihovnic a knihovníků Liberecka. Je členkou SKIP, nechybí na žádném setkání knihovníků Libereckého kraje, nevyhýbá se vzdělávacím akcím. Povoláním byla vychovatelkou ZŠ v Dětrichově. Proto má blízko k dětem a skvěle spolupracuje s mateřskou a základní školou. Děti jsou také pravidelnými návštěvníky knihovny a chodí sem velmi rády. Zdá se, že novou tradici dětrichovské knihovny se stane přenocování předškoláků v knihovně na rozloučenou s mateřskou školou; letos se uskutečnilo již podruhé. Vedle toho se knihovna spolu se školou zapojuje i do Noci s Andersenem. K výjimečným akcím loňského roku patřila návštěva žáků, kteří chodili do knihovny před 25 lety. I to vypovídá o jejich vztahu ke knihovně a knihovnici paní Kohoutové. Dokumentace k vybraným

akcím je zveřejněna na webové stránce knihovny <http://detrichovknihovna.webk.cz/>, celkový počet akcí v roce 2012: 22 s 254 návštěvníky.

Knihovna se vždy snažila poskytovat služby na vysoké úrovni, patřila ke knihovnám, které získaly v minulosti titul Vzorná lidová knihovna. Vysokou úroveň si udržuje i dnes. Do knihovny byl pořízen automatizovaný knihovní systém Clavius, knihovna má vlastní webové stránky. V roce 2008 proběhla úprava a rozšíření prostor knihovny, čtenáři si jich však dlouho neužili. 7. srpna 2010 postihla Dětrichov katastrofální blesková povodeň, která způsobila mnoho škod v řadě obcí a měst Libereckého kraje. Nevyhnula se ani knihovně. Činnost musela být na více než rok přerušena. Část knih a veškeré zařízení a počítačové vybavení bylo zničeno. Za oběť vodě padly i kroniky knihovny, které dokumentovaly

bohatou činnost minulých let. Prostory knihovny byly rekonstruovány, knihovní fond za pomoci brigádnice vložen do AKS. Poděkování všem, kteří se na obnovení knihovny podíleli prací, finančně i knižními dary, je zveřejněno na webové stránce knihovny – <http://detrichovknihovna.webk.cz/pages/podekovani.html>. Pro veřejnost se knihovna znovu otevřela v únoru 2012. Se zahájením činnosti byl spuštěn automatizovaný výpůjční systém, v září tohoto roku také on-line katalog.

Knihovna má velkou podporu ze strany obce, která mimo jiné na knihovnu pamatuje každoročně částkou na nákup knih (v r. 2012 a 2013 ve výši 15 000 Kč). Vzorná je také spolupráce s Oddělením služeb knihovnám Liberecka KVK v Liberci, které poskytuje knihovně služby v rámci výkonu RF (pomoc při zpracování a uspořádání KF po povodni, příprava projektu

do programu VISK 3 na obnovu počítačového vybavení a doplnění potřebných modulů AKS, nákup a zpracování KF z prostředků obce, výměnné fondy apod.).

Knihovna v Dětrichově žije a znovu nabírá dech. V podpoře obce a v knihovnici paní Kohoutové mají občané záruku, že v knihovně najdou nejen nové knihy a potřebné informace, ale i příjemné prostředí k setkávání.

Jaroslava Starcová

Literární vycházka po stopách Karla Hynka Máchy

Literární setkání knihovníků a knihovnic tří zemí Euroregionu Neisse-Nisa-Nysa

Vycházku podpořil Euroregion Nisa z česko-polského programu „Poznej svého souseda“.

Nápad uspořádat literární vycházku se vynořil v loňském roce, kdy jsme se společně s našimi polskými a německými kolegy spolupracujícími ve skupině

EUREX dohodli, že se seznámíme s tvorbou bratří Hauptmannů (německých spisovatelů), kteří žili a tvořili poblíž Jelení Hory. Vycházku organizovali polští kolegové, uskutečnila se v okolí Sklářské Poremby v Polsku a byla pro nás příjemným a obohacujícím zážitkem.

Letos jsme na loňskou úspěšnou akci navázali my, Češi, a rozhodli se navštívit místa, která se týkají putování Karla Hynka Máchy, našeho romantického básníka. Společná vycházka se uskutečnila v sobotu 15. června 2013. V 10.00 jsme se v počtu 19 lidí sešli v Městské knihovně v Doksech, kde nás přivítala vedoucí knihovny paní Renata Mauserová. Je velkou obdivovatelkou romantického básníka, takže nás se zaujetím seznámila s jeho životem i dílem, umožnila nám též zhlédnout zajímavá vydání Máchova Máje, mj. i v čínštině nebo psaná těsnopisem. Mohli jsme si také prohlédnout miniaturní vydání Máje a mnoho překladů do cizích jazyků. Kolega Franz Schön, pracovník Srbského institutu v Budyšině, využil příležitosti a přečetl několik úryvků z básně v lužické srbštině a němčině.

Další zajímavou zastávkou našeho putování byl Památník K. H. Máchy v Doksech, prohlédli jsme si expozici s domnělým nejvěrnějším portrétem K. H. Máchy a dozvěděli se další podrobnosti z Máchova nedlouhého života. Pak jsme se vydali na hrad Bezděz, který mnohokrát Máchovi jako vytrvalému poutníkovvi sloužil za cíl. Z Bezdězu se nám otevřel krásný výhled na okolní krajinu včetně Máchova jezera. Polští i němečtí kolegové byli

spokojení jak s výkladem o básníkovi, tak s atmosférou setkání. Dobrý oběd v hotelu Bezděz korunoval příjemný slunný den.

Neformální setkání kolegů z různých zemí jsou velmi důležitá, prohlubují vztahy mezi blízkými sousedy a slouží

k poznání dosud nepoznaných literárních děl a jejich autorů. K vzájemnému porozumění nepotřebujete znát ani jazyk toho druhého. Tak co, přátelé, sejďeme se příště v Německu?

Blanka Konvalinková

Atmosféru setkání hezky vystihla naše kolegyně:

„Milé kolegyně, milí kolegové. Sobotní literární vycházka po stopách K. H. Máchy byla moc krásná a velmi inspirující. Ani netušíte, o jaké zážitky jste se ochudili. Paní Renata Mauserová, vedoucí knihovny v Doksech se ukázala jako vynikající průvodkyně už při prohlídce Památníku Karla Hynka Máchy, ale i při výstupu na magický hrad Bezděz. Bylo poznat, že je velikou obdivovatelkou a milovnicí spisovatele Karla Hynka Máchy. Skvěle nás zasvětila do zajímavosti a perel nejen Máchova kraje, ale i do osobního, intimního a hlavně dojemného života Karla Hynka Máchy, želbohu velmi krátkého.

Občerstvení i oběd vynikající (přihlédlo se i k vegetariánům). Všichni lidičky z Turnova, Jablonce, České Lípy a hlavně z Polska a Německa byli velmi milí a sympatičtí, včetně skvělých překladatelů z polštiny a němčiny. Až se bude pořádat další výlet, neváhejte. Projekt „Poznej svého souseda“ je skutečně velmi zdařilý a zároveň nesmírně obohacující. Zkrátka neváhejte a jeďte. Stojí to za to...

P. S.: Zůstala jsem déle a zaplavala si do pül osmé v „Mácháči“. Přijela jsem vlakem v pül desáté.“

Zdraví G. H.

Projekt Clavius REKS pro malé knihovny se rozjíždí na Českolipsku

Vloni na podzim jsme začali připravovat projekt automatizovaného knihovního systému pro malé knihovny Clavius REKS. Vedlo nás k tomu

několik skutečností. Většina větších neprofesionálních knihoven se již automatizovala a pomocí dotace z programu VISK 3 knihovny získaly plnohodnotný a samostatný program Clavius. Některé již dokončily zpětné vkládání, mají vystavený katalog na internetu, půjčují přes počítač. U některých jsme již dokonce provedli automatizované revize. Koupili jsme kvůli tomu z regionální dotace zvlášť scanner s dlouhým

kabelem, který se nám osvědčil více než scanner radiový.

Pokud jsme chtěli racionálně pokračovat v automatizaci knihoven, museli jsme začít využívat regionální automatizovaný systém. Protože již dlouhou dobu pracujeme s Claviem a máme v něm zpracovány všechny záznamy od roku 1998, koupili jsme tedy díky dotaci Ministerstva kultury ČR v rámci programu VISK 3 šest licencí pro šest malých knihoven. Díky tomu v Městské knihovně Česká Lípa průběžně vyplešujeme počítačovou síť, dokupujeme a aktualizujeme software i hardware, mohli jsme si tedy v jistém okamžiku dovolit bezpečně začít připojovat jednotlivé malé knihovny. V rámci projektu VISK jsme ještě modernizovali server, na spoluúčast projektu jsme využili dotaci na regionální služby Libereckého kraje. Nezanedbatelné bylo také překonání obavy, že kraj podstatně omezí dotaci na regionální služby a konečně i toho, že nejsme žádní specialisté na počítače a že v Městské knihovně Česká Lípa nemáme zaměstnance, který by se počítačové síti samostatně věnoval. Využíváme tzv. vzdálený přístup do firmy Lanius Tábor a IT specialista spolupracuje externě. Momentálně jsou na náš server připojeny přes webové rozhraní knihovny ve Sloupu, v Okrouhlé, Sosnové, Velkém Valtinově, Horní Polici a Pertolticích pod Ralskem. Vedení těchto obcí souhlasilo s vzájemnou spoluprací. Doufáme ale, že až se nám podaří dokončit automatizaci těchto šesti knihoven, budeme moci připojit knihovny další. Program Clavius REKS není tak detailní jako plnohodnotný program Clavius, ale dovolu-

vložit fond, vést přírůstkový a úbytkový seznam, výpůjční protokol, jsou k dispozici základní statistiky a také vystavený on-line katalog. Všechna data se ukládají přes internet na server v České Lípě, z něhož je mohou knihovny kdykoli použít. Při retrokonverzi fondu se využívá databáze knih českolipské knihovny, k titulům se přidávají jednotlivé svazky, čárové kódy knih se tisknou v České Lípě. Zpětné vkládání se u jednotlivých knihoven zatím rozjíždí a s neprofesionálními knihovníky na něm spolupracujeme. Ulehčená práce je tam, kde pro knihovny dlouhodobě provádíme akvizici, nákup a zpracování nových knih. Tyto knihy jsou již hotové. Proto mohly být také vystaveny katalogy spolupracujících knihoven s tím, že fond v nich uvedený není kompletní. Na druhé straně se v katalogu jednotlivých REKSových knihoven automaticky ukazuje i výměnný fond umístěný momentálně v dané knihovně. Katalog je schopný ukázat i statistiku jeho využívání, která je potřeba pro roční výkaz o knihovně. Upozornění na existenci katalogů malých knihoven je i na obou katalogích MěK Česká Lípa a přímo v nich lze přecházet na vyhledávání ve fondech jednotlivých knihoven. V katalogu Clavius vše pracuje bez problémů, v katalogu Carmen se zatím v některých případech neukáží detailní katalogizační záznamy.

Odkazy na své nové katalogy mají knihovny i na svých webových stránkách.

Mgr. Zdeňka Stromková
vedoucí odd. regionálních služeb
Městská knihovna Česká Lípa

Motto:

„Číst znamená půjčovat si; brát z čteného myšlenky, odnášet...“

Georg Christoph Lichtenberg

NADACE ŠKOLA HROU a LABYRINT BOHEMIA, o. p. s.

vyhláší již

XII. ročník literární soutěže

ŘEKNI MI, CO ČTEŠ...

Téma: „DÁREK PRO MÉHO KAMARÁDA“

Přátelství je pro každého z nás velmi důležité – je to vztah vyznačující se vzájemnou náklonností a porozuměním. Jedním ze společných témat může být i přečtená kniha, která nás osloví natolik, že nově získané zážitky nutně potřebujeme s někým sdílet či prodiskutovat. Na to je určitě nejlepší právě náš kamarád. A pokud to zaujme i jeho, je to jen krůček od úmyslu udělat mu radost a věnovat mu tuto knížku k nějaké příležitosti anebo jen tak... Máš svého knižního oblíbence (ve své podstatě také kamaráda, se kterým Ti bylo dobře), kterého bys právě tomu svému živoucímu chtěl doporučit, zapůjčit, darovat či jen se svěřit s tím, co Tě na obsahu zaujalo? Jsou ve Vaší domácí knihovně knížky z dětství Tých rodičů, přišla na to někdy z jejich strany řeč? Vždyť i oni měli určitě své knižní hrdiny a kamarády!

Pravidla soutěže

1. Soutěžní práci je volný literární útvar v maximálním rozsahu 2 stran formátu A4.
2. Soutěžní práce musí postihovat vztah jejího autora ke knihám a vlastnímu psaní.
3. Do soutěže budou zařazeny práce napsané čitelně rukou, strojem nebo na počítači, které budou včas doručeny určeným způsobem a ve stanoveném termínu.
4. Každá soutěžní práce musí být řádně označena následujícími údaji: jméno a příjmení, adresa bydliště, název a adresa školy, věk, třída, ročník.
5. Způsob předání soutěžních prací: poštou na adresu: NADACE ŠKOLA HROU, Jeronýmova 24/62, 460 07 Liberec 7, e-mailem: nadace@fpt.cz nebo předat osobně v zalepené obálce označené nadpisem „KNIHA-SOUTĚŽ“ na pokladnu iQparku v nákupním městěčku Centra Babylon v Liberci.

Uzávěrka příjmu soutěžních prací: 14. února 2014

Vyhlášení výsledků: 21. 3. 2014 ve 13.00 hodin

Podrobné info včetně hodnotných cen na www.nsh.cz a www.labyrintbohemia.cz
Partneři: Krajská vědecká knihovna v Liberci, Centrum Babylon, a. s. Liberec, Knihkupectví a antikvariát Jaroslava Fryče v Liberci

LIBERECKO

v české krásné literatuře IV.

Počátky romantismu a Českolipsko

Marek Sekyra

Od počátku 20. let 19. století se v české literatuře stále častěji objevují romantické prvky. Nejpatrnější to bylo na stránkách časopisů, v nichž publikoval například **Jan Jindřich Marek** (4. listopadu 1803, Liblín – 3. listopadu 1853, Kralovice), ale k nalezení jsou i v jeho próze *Růže na poušti* (1825), která podle některých názorů silně ovlivnila i tvorbu Karla Hynka Máchy prvky tajemství, rozporu vyděděných jedinců se společností ap. Děj se odehrává na Kokořínsku, v krajině obklopené na obzoru modrými horami. Jak uvádí v článku *Romantismus v českých časopisech 20. let 19. století* (ve sborníku *Jiskry romantismu...*) Josef Peřina:

Mladý šlechtic Radovín, jemuž v mládí zemřela matka a jeho otec se ztratil na pouti ve Svaté zemi, žije mimo rodný hrad u svého poručníka Vikoše a jeho dcery Ludiše na Kokoříně. Jako sirotek žijící bez rodiny mimo domov trpí stupňující se trýzní, která jej vyháňá k potulkám kokořínským dolem. Na jedné z nich se setkává s Růženkou, do níž se zamiluje, a následně pak i s jejím otcem, od něhož se postupně dovídá tajemství jejich zádnívě nepochopitelného vyhnání. Byvalý šlechtic a hradní pán Jaroš se svou

dcerou se dobrovolně izolovali od lidí po kruté tragédii způsobené kokořínským pánem Vikošem, jejíž obětí se stala Jarošova manželka.

Přestože závěr díla je spíše sentimentální, jeho spojitost s *Cikány Karla Hynka Máchy* nelze přehlédnout. Jemu a jeho vztahu ke krajině Českolipska se asi není potřeba obsírněji věnovat. Existuje krásnější popis krajiny Českolipska než v jeho *Máji*? Zaplakal by sice Karel Hynek, když by po výstupu na Bezděz zjistil, že kromě zaplacení vstupného (v nočních hodinách hrad uzavřen!) sdílí zříceninu s davy lidí, a může být básník jen rád, že nebude s to spatřit jezero – byť nesoucí jeho jméno – broubené kol nikoli lesy, ale chatami a auty. O krajině kolem Doks a Bezdězů mluví i v prózách *Svět smyslný, Svět zašlý a Večer na Bezdězu*, zmínky o kraji Máje jsou i v *Márince*. Kokořínsko, resp. Kokořínský důl je, jak již bylo zmíněno, vyličen v *Cikánech* v první kapitole a v závěru 15. kapitoly, ve *Světě smyslném* mluví o Berštejnu a v seznamu *Hradů spatřených* nalezneme téměř všechny z celého Liberecka.

Mácha miloval také Krkonoše. Svědčí o tom četné zmínky o nich v básních (*Přelka: hory sněžné, Baláda, Sv. Vojtěch*: až kde Sněžka k nebesům se týčí uprostřed hor hrdých Krkonošů, *Prolog k pouti Krkonošské, Duše nesmrtelná*: v dále modrají se Krkonoši), v dramatu *Král Friedrich*, v prózách *Valdice* a hlavně *Pout' Krkonošská*, v níž líčí sen o klášteře na Sněžce. Zmínky nalezneme též v *Návratu*, o pouti Krkonošské i v *Márince*. Z dalších míst Liberecka nalezneme v jeho dílech zmínky o Troskách (báseň *Jako Troska v svět-le bledém*), v próze *Valdice* přirovnává Trosky k jelením parohům, zde zmiňuje i další místa (Kumburk, Jičín, Hrubá Skála, Zebín, Tábor, pahorek nad Radimí a Valdický hřbitov a klášter).

Nepochybně známým faktem je, že Mácha psal některé své básně též německy. Na Českolipsku se narodila a působila také celá řada významných německy píšících autorů, mezi něž by bylo možné zařadit také oběma jazyky píšícího **Josefa Jaroslava Kalinu** (9. listopadu 1816, Nový Bor – 22. června 1847, Praha). Absolvoval gymnázium v Plzni, studoval práva a botaniku na univerzitě v Praze, ale studia nedokončil. Vydělával si soukromým vyučováním, krátce učil filologii na

Amerlingově Budči. Studoval evropské jazyky, a dokonce i hebrejštinu a sanskrt, připravoval encyklopedii srovnávacího jazykozpytu, která ovšem nevyšla. Studoval také lidové písně a bájesloví (1842 vydal jediné číslo svého *Věstníku* pojednávajícího o této tematice). Roku 1845 odcestoval do Bělehradu, kde chtěl působit jako učitel slovanských jazyků, ale po půl roce odjel rozčarován místními poměry. Zemřel na tuberkulózu. Psal epickou a lyrickoepickou poezii, v níž zpracovával náměty z pověstí a legend. Jeho básně byly vydány knižně několikrát, např. pod názvem *Kšaft a ostatní básně* (1916). Obsáhleji o něm psal např. Ivan Slavík v článku *Máchův mladší současník z Českolipska v Československé literární* v roce 1988.

Na závěr pro zajímavost uvedme, že hrad Bezděz nalezneme také v německé historické povídce *Bösig* v díle *Bilder aus Böhmens Vorzeit. Burgvesten und Ritterschlösser* (1842), v češtině v knize *Bezděz v krásné literatuře*, **Wolfganga Adolfa Gerleho** (9. července 1781, Praha – 29. července 1846, Praha). V souvislosti s tímto autorem zmiňme i jeho knihu (*Volksmärchen der Böhmen*, 1819 – Lidové pohádky Čechů), jejíž druhý svazek přináší cyklus s postavou Krakonoše, který epizodně vystupuje i v dalších Gerleho povídkách.

Přestože Českolipsko se v počátcích české literatury vyskytuje výrazněji jen v díle Máchově, samo o sobě by to k oslavě tohoto kraje stačilo. I přes výrazný vliv německého obyvatelstva se bude stále častěji v dalších obdobích objevovat v tvorbě českých autorů.

Janovice nikdy více, radši kulku do palice

M i l o s l a v L u b a s

(ukázka z knihy)

Kapitola čtrnáctá

Jak vojáci vzpomínali na pochodu v Praze s láskou na Janovice. O lágru na Bílé Hoře. Jak Olympic přivedl zdeptané vojáky do extáze. O suprákovi, který kopal do Absy jak do zdechliny za to, že se svíjel jak přehryznutej slepejš. O šukací dodávce a odvážném útěku Trtkoše Parochni za sexem. O zbroucených ochráncích socialistické vlasti.

Průzkumná rota odjela do Prahy na přehlídku k výročí osvobození Československa Sovětskou armádou s dalšími několika stovkami janovických vojáků v pondělí. Nákladáky je dovezly do stanového města na Bílé Hoře, jen kousek od obory Hvězda a hlavně od vysokoškolských kolejí Větrník, kde Absa prožil na „vejšce“ čtyři skvělé roky života. O to víc ho štválo, že to ve stanovém městečku bylo jak v base. Vojáci se odtamtud dostali jen na staré letiště v Ruzyni. A ještě na pár koncertů v oboře Hvězda. Jednou týdně vypadli z Bílé Hory na hromadné sprchování teplou vodou. A pár z nich si užilo kolektivní výlet za památkami Prahy.

Na hromadné sprchování se jezdilo do Motola, kde yperiti postavili stany a do nich nastrkali sprchy. Tisíce a tisíce vojáků se tam štosovaly do dlouhých zástupů a pomaloučku polehoučku se posunovaly do polních umývárén. Každý směl pod sprchou zůstat jen půl minuty. Jak se někdo opozdil, už na něj gumy řvaly, ať si pohne a nezdržuje ostatní. Šampon si všichni patlali už na suché vlasy. Každá vteřina s horkou vodou byla vzácnou rozkoší.

Nejčastějším cílem těch ubožáků z Bílé Hory se stalo staré, nevyužívané letiště na Ruzyni. Ne, že by se tam dívali na startující a přistávající letadla. Nekonečné opuštěné ranveje jim sloužily k nácviu slavnostního pochodu. V dlouhých kolonách tam mířily z Bílé Hory každé ráno stovky plně obsazených nákladních aut. „Vozí nás tam jak voly na porážku,“ poznamenal Pavel. A nebylo to tak úplně od věci. Stereotypní únavné tlučení nohama o betonové přistávací dráhy komplikovalo hrozné počasí. V poslední třetině dubna se jaro převrátilo zpátky do zimy. V noci mrzlo a dopoledne se teploty jen zlehýnka překulily přes nulu.

Po rozlehlé pláni starého letiště svištěla ledová vichřice. Méně odolným vojákům v brigádýrkách v ní omrzaly uši. Marně si je každou volnou chvíli třeli studenými dlaněmi. Absovi se ještě úplně nezhojily omrzlé lalůčky z lednové Dobré Vody, a mráz mu je sežehl znovu. Na marodce na Bílé Hoře stály už po dvou

dních dlouhé fronty vojáků s omrzlýma ušima a omrzlými prsty na rukou. Další pochrchlávali se začínajícími chřipkami. Ráno měli všichni na spacákách jinovatku. Protože už dávno bylo letní výcvikové období, nevezli si s sebou do Prahy ani zimní doplňky ústroje a ani teplé vložky do spacáků. Když z těch studených zelených vaků vylezli, převlékali se do ledového oblečení. A šli k polním venkovním umývárnam s vodou, která v trubkách skoro zamrzala.

Při snídani se ohřáli a pak zas „vyvětrali“ pod plachtami nákladáků při cestě do Ruzyně. Na letišti s nimi cloumaly poryvy větru a před všudypřítomnou zimou se nebylo dlouhých šest hodin kam schovat. Až o přestávce dostali vojáci horký čaj a nějakou obloženou housku, aby získali energii pro další raz dva raz, raz dva raz, raz dva raz. S jídlem armáda na pochodujících jednotkách nešetřila. O takových námkách se vojákům u jejich útvarů ani nesnilo. „Nikam sice nesmíme a režim je tady skoro jak v lochu. Ale debužirujeme si tady jak někde v interhotelu. Ta naše armáda nás živí nějak podobně, jako živili papaláši ve starém Římě gladiátory. To víte, byla by to ostuda, kdybysme před Husákem popadali jak mouchy,“ konstatoval Vládínek.

Při nácivku na slavnostní přehlídce se staraly gummy vojákům také o potravu duše. Na kulturní vložky k přistávacím drahám na Ruzyni přijížděly vyčpělé hvězdy české pop-muzic. V pauzách mezi pochodováním jim zpívaly z korby nákladáků. Milan Drobný (nebo Aleš Ulm, Absa si ty dva pletl a většina bigošů je ani neznala) se pokoušel vylepšit náladu pochodujícím jednotkám stupidním, ale tehdy velmi populárním napodobováním Karla Gotta. Vichřice však odnášela jeho slova někam daleko k Dejvicím. Stejně jako tóny a slova všech písní všech ostatních bavičů. Z hloučků znechucených vojáků se ozývalo stále častěji stupidní, ale tehdy velmi populární doporučení: „Trim piču, ty kokot!“

A vyslovené je rozzuřilo, když Drobný (nebo Ulm?) při imitaci Karla Gotta ve sněhové vánici na Ruzyni pronesl nasládlým hlasem: „Vítám vás tady v divadélku ve Slaném.“ Ona to totiž na Ruzyni žádná estráda nebyla. Lampasáci neúprosně sledovali pochodující vojáky a „zpucovali“ je pokaždé, když se jejich řady prohnuly, zavlnily nebo byly jinak nevyrovnané. A komu raz dva raz nešlo, tak místo odpovědného odpočinku nacvičoval na široké cestě v oboře Hvězda. Korzující Pražané tam nevěřili vlastním očím, když se proti nim vyvalilo mnohasethlavé dupající zelené stádo.

Vojáci z Janovic patřili k nejhorším a obory Hvězda si užili nad hlavu. Absa to schytával jako málokdo jiný. Každá část jeho těla si při pochodu dělala, co chtěla, a dohromady chtěly jen málokdy jedno a totéž. Absovy kejkle přiváděly gummy k nepříteli. „Vy snad chcete dostat soudruha prezidenta Husáka do hrobu? A soudruha ministra národní obrany Milána Václavíka asi taky, že?“ řval na Absu plukovník. Ten se zmožil jen na ubohou obranu: „Ne, soudruhu plukovníku.“

„Tak proč se tady svíjíte jak přehryznutej slepejš?“ Absa plukovníkovi vysvětlil, že to má v genech. Ale neuklidnil ho. A ani chudáký vojáky kolem sebe. Protože dostávali čochu i za něj. Jeden suprák od bigošů šlapal přímo za Absou v druhé

řadě a nejráději by ho zabil. Ale nesměl. Tak Absu aspoň pořád kopal zezadu do podrážek. Absa s tím nedělal nic. Věděl, že je lempl a nic jiného si nezaslouží. Jen ve chvíli, kdy ho suprák trefil do achilovky, se otočil a odvážně řekl: „Hele, nech toho, nebo se tady porvem a půjdeme do báně voba.“ To pomohlo. Bigoš se pak pokaždé trefil už jen do podrážky, kde to Absu tolik nebolelo.

Ve stanovém městečku panovala tuhá disciplína. Bydlely v něm i gumy a vojáci je potkávali skoro na každém kroku. Od poručíků až po plukovníky. Absa ani ostatní vojáci nevysekli za celý rok v Janovicích tolik vojenských pozdravů jako za jediný den na Bílé Hoře. Nikdo nevěděl, odkud může přijít nějaká pohroma. Za kterým rohem se zrovna vynoří nějaká „šajba“. Vojákům z nepřetržitého kontaktu s lampasáky hrabalo, ale zobáci a půlročníci si vychutnali tři slastné týdny skoro bez šikany. Staří psi se báli, že se nějaká guma vynoří právě ve chvíli, kdy budou „narušovat soudružské vztahy mezi vojáky“. Což taky se na Bílé Hoře párkrát stalo a pachatelé sypali rovnou do basy. I Karvay se zuby nehty dlouho držel.

Absa se kvůli hrubému kázeňskému prohrěšku nějakého mazáka podíval do Prahy. Ten kluk se někde nalil a dělal rotyku. Úplně zapomněl, kde je, řval na mladé vojáky. Kolem šel nějaký podplukovník a začal ho umravňovat. Mazák se začal sápat i po něm. Podplukovník ho ale s pomocí přivolané lítačky rychle zkontrolil. A poslal ho rovnou do pražské posádkové basy. Stála na náměstí Republiky.

Absa se motal poblíž a plukovník ho jmenoval velitelem eskorty. Výtržníka i Absu vezlo na náměstí Republiky speciální uzavřené nákladní auto, vypadalo jak malé pojízdné vězení. Totálně opilý voják si něco mumlal pro sebe a o okolním světě toho moc nevěděl, Absa jen doufal, že se probere až ve chvíli, kdy za ním zaklapnou dveře cely. „Abso, kde to jsme?“ zamžoural na něj budoucí vězeň tupě, když čekali na přijetí do basy. „Na vejletě v Praze. Vybrali nás za odměnu, že dobře pochoduujeme,“ prášilo se Absovi od huby.

„Aha. A na co tady čekáme?“ zajímalo vojáka. „Na průvodce. Půjdeme s ním po památkách, víš?“ Voják udělal znechucený obličej: „Po čem? Abso, já bych rači někam do hospody.“

„Neboj, i na pivo dojde.“

Voják se usmál: „Díky. Já mám nějakou žízeň, víš.“ A usnul. Naštěstí. A za chvíli si ho převzali strážníci. „Kam jdeme, chlapi? Na Pražským hradě jsem už byl. Jako malej se školou. Tam nechci. Abso, kam vlastně jdeme? Na to pivo?“ zablekotal voják. Absa rozhodil rukama: „Na pivo teď ještě ne. Ale neboj se, to bude dobrý.“

Zpátky na Bílou Horu jel Absa vedle řidiče. Projížděli kolem hospod, kam na veřejně chodil a kde mu bylo moc pěkně. „Hele, prosím tě, co kdybys na chvíli zastavil u nějaký hospody? Já bych si tam dal dvě rychlý u pípy, koupil bych ti cigára a zas bysme mazali,“ navrhl řidiči. „Ty vole, Abso, tobě ruplo v bedně, ne? Nevíš, jaká je tady v Praze při pochodu pakárna? Všude se to hemží lítačkama. A jakejma vostřejma! Ven z toho lágru na Bílý Hoře nemůžou ani plukovníci, a ty bys chtěl do hospody?!“

„Z lágru jsi říkal? No jo, to je vono. My jsme tam fakticky jak v zajateckém táboře,“ poznamenal Absa. Ale svůj sen o dvou kouscích ve výčepu nevzdal. „Zastav. Jen na chvíli,“ zažebrał. Řidič na něj vyjel: „Ty ses vážně asi posral Abso, ne? Šli bysme bručet voba. To nevíš, ty vole, vo tom plukovníkovi, kterej zdrhnul z Bílý Hory za ženou, chytli ho a šel na pojeb až k samotnému ministrovi Václavíkovi? Ty vole, jak bysme asi dopadli my, kdyby nás drapli? Zavřeli by nás, až bysme z toho zčernali.“ A tak Absa jen smutně koukal do rozsvícených oken lokálů, která se míhala kolem nákladáku. Projel se i kousek od vysokoškolských kolejí na Větrníku, kde čtyři roky přespával. S prima kluky, kteří jako by teď byli na úplně jiné planetě. A miloval se tam se svou ženou. Žila teď taky někde úplně jinde. Psala mu sice, že by za ním na Bílou Horu strašně ráda přijela, že po něm moc touží a tak. Ale Absa jí odpověděl, ať to v žádném případě nedělá. Vojáci směli s návštěvami jenom na tři místa – do obrovského stanu u brány, na parkoviště pro příjezdějící auta a na ohraničený úsek přilehlé cesty. Všude kolem brousily lítačky a skoro každý, kdo se zkusil při procházce zdekovat do rozlehlých lešů v oboře Hvězda a užít si tam alespoň trochu sexu, byl přistižen, zatčen a tvrdě potrestán. Sem tam to nějaký pár zkoušel v osobním autě, ale z těch zvědavých očí kolem penisy uvadaly a vagíny vysychaly. Mezi vojáky v „lágru“ kolovala legenda o nějakém podnikavci, který přijížděl na parkoviště k Bílé Hoře v „dvanáctsetrojce“. Dodávkové auto mělo okna jen do půlky. Do zavazadlového prostoru za řadu vysokých sedaček neviděl nikdo. Prý tam leželo pár dek a na nich se střídali vojáci se svými holkami. Měli na svou lásku deset minut a řidič „dvanáctsetrojky“ od nich vybíral „pajčku“. Říkalo se v lágru, že za odpoledne a za večer vydělal ve svém pojízdném minutovém hotelu až tisícovku.

Jediný z průzkumáků a jeden z mála základáků vůbec, kteří se dostali z přísně střeženého stanového městečka ven, byl sympatický Slovák. Měl začínající pleš, ale vyprávěl o sobě takové sexuální zkazky, že mu Absa vymyslel přezdívku Trtkoš Parochňa.

Za Trtkošem přijel na návštěvu jeho brácha. V Praze pracoval. Trtkoš se nepozorovaně převlékl ze zelených hadrů do civilního oblečení, které mu brácha přivezl, a oba se dostali ven z Bílé Hory v autě. Brácha prý uplatil hlídku u vjezdu do lágru. Trtkoš se vrátil těsně před budíčkem. Unavený, ale vysmátý. A vyprávěl, jak zašli s bráchou do jednoho slavného nočního baru na Václavském náměstí, namázli se v něm a nakonec začali u vrchního shánět ženskou. Ale nezůstalo jim už moc peněz a brácha prozradil vrchnímu, že jsou skoro švorc. A že Trtkoš je voják a na noc utekl. A že mu hrozí basa, když se na to přijde. A že by bylo prima, kdyby si předtím aspoň užil s nějakou bábou. Vrchní se nad Trtkošem slitoval a doporučil oběma mladíkům jednu vysloužilou, ale ještě hodně fešnou luxusní prostitutku. Na stará kolena dávala občas i zadarmo. A Trtkoš s bráchou si s ní užívali v jejím bytě při trojce. A ještě jim na cestu udělala snídani.

Ve stanovém městečku se Absa často bavil s Honzou. V Mariánských Lázních taky neměl žádné lehy, ale aspoň už ho chránila podporučická hvězda.

Párkrát se spolu prošli po lágru, vzpomínali na staré časy tam za plotem a nadávali na gumy i na základáky. Honzovi průzkumáci prý pořád měnili s nějakými divnejma chlápky naftu do bévépěček za rum. A nebyly to žádný kanystříčky. Ukradli tý nafty pěkných pár hektolitřů. A když je Honza prosil, ať neblbnou, že je všechny zavřou a jeho taky, tak si jen nevěřičně klepali na čelo. A říkali mu: „Nemotej se nám do toho, abso (Abso?). Takhle se to tady dělalo vždycky. A nikdy se na nic nepřišlo. A gumy v těchle kšeftech jedou taky.“ Honzovi dělal velitele roty kapitán Němec, prý to byl obtlouštělý, proplešatělý bojovník s knírkem a dobráckýma očima. Němec patřil v Mariánských Lázních k významným pěstitelům kaktusů. Proto si oblíbil druhého absolventa u průzkumné roty, četaře Jírovského. Ten už jako dítě úplně propadl pěstování kaktusů a sukulentů. Vedli s kapitánem Němcem hodinové debaty o těchto rostlinách, což by Honzovi ani tak nevadilo. Ale Jírovský brzy přestal chodit do strážních služeb a na kapitánově zahradě plel společně s ním půdu, prořezával keře a, jak říkal Honza, „píchal se o kaktusy“. Morálka mužstva upadala, a přestože Honza dělal, co se jen dalo, moc toho nezachránil. Po čase už přestali Němec s Jírovským docházet do kasáren a místo výcviku trávil čas v zahrádkářské kolonii. „Kdyby mě někdo sháněl, Pokorný, pošli pro mě spojku!“ nakazoval Honzovi často kapitán Němec a nechal mu dokonce klíče od své kanceláře. Odtud Honza mohl na účet armády telefonovat své ženě Ireně, po níž se mu tehdy stýskalo. A na služebním psacím stroji kapitána Němce jí napsal osmdesátistránkovou diplomovou práci „Citová deprivace dětí školního a předškolního věku“, s níž obstála u státnic na výbornou.

Kapitán Němec měl v kanceláři ve skříni slavnostní uniformu. Občas si ji Honza oblékl, nepozorovaně opustil kasárna a šel na pivo do centra Mariánských Lázní. Jednou se vrátil v povznesené náladě až po večerce. Dozorčí roty mu nejprve vyšel v ústřety a salutoval, pak ale Honzu poznal a označil ho za píču. Ale jak Honza pochodoval po ztichlé chodbě, vzbudil pozornost vojáků základní služby v jejich ložnici. Rázně otevřeli dveře a v mdlém světle, které vrhala žárovka na dlouhé chodbě kasáren, uviděli jen siluetu v parádní lampasácké uniformě. Ten nejbližší u dveří zavelel „Končit, vztyk!!!“ a podával Honzovi vzorné hlášení.

Dozorčí roty pak bohužel rozsvítil, vojáci Honzu poznali a dali mu i v té parádní uniformě „koryto“ – tedy ho násilím položili v umývárnu do žlabu, v němž se myli. A pustili na něj studenou vodu ze všech kohoutků. Druhý den Honza v prádelně žadonil, ať mu uniformu aspoň vyžehlí, aby kapitán Němec nic nepoznal. Vyžehlili a nepoznal.

V „lágru“ se toho jinak moc dělat nedalo. Ve zvláštních rozlehlých kinostanech běžely opakovaně filmy – nějaké válečné hovadiny, ale taky výborné pohádkové kino Tři veteráni s Hrušínským, Somrem a Čepkem. To tedy vyznívalo vysloveně antimilitaristicky, až se Absa divil, že ho gumy v tom „zeleném pekle“ na Bílé Hoře vůbec pouštěly. Kromě obrovských kinosálů postavila armáda v „lágru“ televizní místnosti. A taky ve velkých stanech. V době, kdy se vojáci připravovali na přehlídku na Letné, se hrálo v Praze mistrovství světa v hokeji.

Při zápasech českého mužstva byly stany narvané k prasknutí, vojáci si tam lezli po hlavách. Kdo ale seděl dál než v páté řadě, rozeznával na obrazovkách sotva hráče, natož puk, a tak většina vojáků spíše jen poslouchala komentátora, než že by něco viděla. Všichni ale fandili jak blázni, hlavně při vítězném utkání proti nenáviděným Rusům. Když skončilo 2:1 pro nás, položení bigoši rozmlátili dřevěné lavice, na nichž seděli. Gumy se rozzuřily a vyhlásily zákaz sledování televize, dokud vojáci lavice nespraví. Dali je do pucu rychle. Ale po posledním zápase, v němž Čechoslováci porazili 5:3 Kanadu, zrušili roz dovádění bigoši lavice znovu. Lépe. Třísky jen litaly. A protože mistrovství světa skončilo a přehlídka byla za chvíli, nikdo už to dřevo dohromady nestloukl.

Další zážitky pro pochoduující příslušníky ČSLA připravili lampasáci v letním amfiteátru v oboře Hvězda. Šlo převážně o pokleslé estrády členů Armádního uměleckého souboru, provázené pískotem a nespokojeným ryčením vojáků. Až na jednu výjimku. Nějaký osvěcený zelený mozek pozval do amfiteátru slavnou skupinu Olympic. V jejím docela tvrdém rockovém období. Přírodní hlediště praskalo ve švech a Olympic do toho od začátku řezal naplno. Janda a spol. si odpustili ušlechtilé kecy o vznešeném poslání socialistické armády při boji za světový mír. Prostě to rozbali! a z jejich vystoupení číselo to, že moc dobře vědí, v jakém sajraktu kluci na vojně jsou a jak moc jim chtějí udělat alespoň nějakou radost. Svůj hit Kanagom opakovali snad třikrát.

Byla to pořádná kalba. A vojáci pod pódiem úplně zapomněli na nějaké základní řady. Stali se z nich rockeri. Řvali, dupali, skákali a svíjeli se. I studenti vysokých vojenských škol, přezdívaní mezi základáky jako gumičky, si lezli po ramenou, zahazovali čepice, svlékali si košile a trhali je ze sebe. A Olympic? Takové publikum muzikanti dlouho nezažili, a proto ještě přitlačili. A přidávali jednu písničku za druhou. Na konci koncertu už kapela jen taktak zvládala rozdivočelé mnohatisícové stádo v zelených stejnokrojích. A gumy? Ty jen zíraly, co se děje! Při předchozích kulturních akcích vždycky vystoupil nějaký plukovník, co měl kulturně-výchovnou činnost na Bílé Hoře pod palcem, a rozkázal vojákům, ať dojdou do stanového městečka ve vzorném pořádovém tvaru, nebo že uvidí! Tentokrát se v ohlušujícím povyku zmohl jen na zoufalou větu: „Prosím Vás, dojděte tam nějak!“ Dav se valil do „lágru“ hlava nehlava, bral s sebou lavičky kolem cesty i odpadkové koše. A vojáci hulákali: „Kanagom, Kanagom, Kanagom!“ A ani za plotem se hned tak nezklidnili. Až z toho bylo lampasákům úzko. Vládinek na to konto večer poznamenal: „Tak si myslím, že Olympic má po dnešku s koncertama pro armádu na dlouhou dobu utrum.“

Zpěvu si ale vojáci užili i mimo oboru Hvězda. Ve vrcholné fázi nácvičku na přehlídku před Husákem vyráželi večer co večer pěšky z Bílé Hory až na Letnou. A cestou museli zpívat. Chodili zadem pod plochodrážním stadionem na Markétě a Břevnovem dolů. Lampasáci je nutili hlavně do skladby Směr Praha, armádní odrhovačky číslo jedna. Vojáci zpívali falešně a našťavaně. Vlastně spíš řvali. Do omrzení. A do zblbnutí.

*Přes spáleniště, přes krvavé řeky,
pluk za plukem jde neochvějně dál.
Na naší straně srdce, právo, věky,
jdem vpřed jak čas, jak pomsty hrozný val.
S potomky slavných ruských bohatýrů
vnuk husitů jde bok po boku vpřed.
Jsme zbraň i hráz rodícího se míru,
jsme nových dnů přední úderný sled.*

*S velikou armádou s cesty smetem vrahy,
s armádou Sovětů dojdeme do Prahy,
paže vedle paží stát budem na stráží,
za práci klid, pro všecken lid,
my uhájíme světu mír.*

Ten hrozný řev se rozléhal pod okny činžovních domů na trase Bílá Hora – Letná před přehlídkou skoro každý večer. Nad pochodujícím tvarem, v němž kvílel pochodovou píseň i Absa, se jednou rozrazilo okno. V něm se objevila rozzuřená mladá maminka a vojáky překřičela. „Držte už huby, proboha! Zase jste mi probudili dítě!“ Nějaký kapitán se na ni překvapeně podíval. Dala mu co proto: „Co čumíš, ty magore? Půjdeš mi ho snad uspat?!“ Za stanicí metra Hradčanská jednotky pokaždé zmlkly, narovnaly se do pochodových tvarů a pak pokračovaly na obrovská písková hřiště naproti stadionu Sparty.

A v noci tam umordovaní vojáci zkoušeli to, co nakonec předvedli před tribunou komunistickým papalášům a těm nejvyšším zeleným mozkům v republice. Začínali na Letné s nácíkem v době, kdy se chlapi vraceli domů z hospod a občas uslyšeli, jak nějaký opilec huláká: „Vy debilní gummy, nechte ty chudáky vojáky na pokoji.“ Ozvalo se taky: „Táhněte do prdele i s tou vaší slavnou přehlídkou! Děláte tady akorát bordel a lidi se nemůžou ani v klidu vyspat!“

Do „lágru“ se vojáci vraceli hodně dlouho po půlnoci a na „bidla“ zalehli až nad ránem. Útahání jak kořata z dvacetikilometrového přesunu na Letnou a zpátky, proloženého produkciováním na Letné. A taky z nekonečného čekání na svou „velkou“ chvíli, kdy konečně vyrazili kupředu k tribuně na Letné. Stáli na pískové ploše desítky minut a někdy i hodiny. Sem tam se někdo složil k zemi vyčerpáním. Absu hlavně strašně bodalo v zádech. A když se konečně dal se svým tvarem do úlevného pohybu, vůbec mu nezáleželo na tom, jak půjde vyrovnaný s ostatními. A jestli hodí hlavou doprava ve stejnou chvíli jako ostatní. A stejně odhodlaně. Na odhodlání si gummy hodně zakládaly.

Absovi vůbec nezáleželo na tom, jestli si přitiskne samopal k hrudi stejně rozhodně jako ostatní. A jak vysoko mu při „parádním“ kroku vyletí noha a jestli se špička skloní k zemi ve správném úhlu. Lhostejnost ovládla i mnoho ostatních vojáků. A gummy na ně zase ječely. A zase vyhrožovaly. „To jsou ale kriplové. Je

přece jasný, že čím dýl budeme na Letnou z Bílý Hory chodit a stát tam hodinu v pohovu nebo v pozoru jak kokoti, tím víc budeme mít rozhašený nohy, záda a ruce. A tím víc to budeme kurvit,“ vysvětloval Absa Pavlovi při obědě. „Jasně, Milošu. Máš pravdu. Když si uvědomím, že dneska večer se na tu vypráskanou Letnou potáhneme znovu a vrátíme se až někdy ráno, tak bych tam s sebou vzal nejraději tank a celou tu zapičenou tribunu rozstřílel. I s těmi gumami, co na nás jen buzerují,“ přidal se Pavel ochotně k nadávání.

„To víš, na tribuně se mrcasej ty největší vodborníci na pořadovou přípravu v celý Varšavský smlouvě. Těm by se nezavděčil nikdo, natož my. Vem si třeba mě. Na pochodování jsem úplný kopyto a navíc je mně už úplně putna, jestli na nás budou zase lampasáci a řvát, že to neumíme a že nás pošlou zpátky k útvarům. A do basy,“ přiznal se Absa.

„Mně taky. A v base je to lepší než tady. Aspoň tam nemusíš chodit každý den dvacet kiláků tam a zpátky a ještě u toho zpívat, že z cesty smeteš vrahy a že jdeš vpřed jak pomsty hrozný val,“ prohlásil Pavel.

„Ty vole, nikdy by mě nenapadlo, že se můžu těšit zpátky do Janovic. Do ty strašný pakárny. Ale voduš, voduš z tohodle strašnýho lágru, se tam těším jak malý děcko do cirkusu,“ shrnul to Absa.

Generálka na přehlídku proběhla v noci ze 7. na 8. května a byla úmorná. Ale Absa ji přežil. A 9. května 1985 dopoledne konečně uslyšel z tribuny na Letné: „Nazdar, soudruzi!“ Z plných plic a s hlavou imbecilně vykroucenou do strany zaměřel: „Zdar, soudruhu prezidentel!“ A rozesmál se, protože nějaký hrdina vedle zahýkal směrem k Husákovi: „Polib si prdel, ty starej čuráku!“ A za tribunou se Absa málem rozplakal štěstím. Suprák od bigošů ho naposledy kopnul do podrážky.

„Vidíš vole, a máš po zábavě,“ řekl mu Absa.

„Škoda, už jsem si na tebe zvyknul. Do absy si už asi nikdy nekopnu,“ odpověděl mu bigoš. Znělo to upřímně, až přátelsky.

MILOSLAV LUBAS, narozen 1961, pracuje přes 20 let jako novinář, nyní žije ve Stráži nad Nisou. V minulosti mu vyšly tři knihy – dokumentaristická fraška *Průvodce mediálním hyenismem*, rozverná kronika o korupci ve venkovském fotbale *Za dva sudy piva* a *Bubla Bubla Bublanina* (všechny Na-

kladatelství Bor), což jsou texty, s nimiž se v roce 2006 mohli seznámit návštěvníci Fryčova knihkupectví a antikvariátu. Visela tam na pokračování na nástěnce. Je členem Kruhu autorů Liberecka. V roce 2012 mu vydala Mladá fronta knihu *Janovice nikdy více, raději kulku do palice*.

Črty

Emil Klučár

JSEM OCHOTEN

Jsem ochoten
Věnovat kus sebe
Kus své energie
Kterou uznávám
Kus svých citů
Jen abych dokázal
Jak vysoko si
Cením člověka
A jeho pozitivita
Přeji si jen
Aby se jim podařilo
Dosáhnout klíč
K dokonalosti
A klid duše

CESTA NÁDEJE

Já už toho
Nenapíšem mnoho
Proste nemôžem
Či je to všetko
Neviem
Ale aj keď
Už toho nebude
Mnoho
Dni bežia
A sil ubúda
Tak už to v
Živote chodi
Tak už to býva

TO SOM JÁ

Neznámý
Dokumentami
Nepodložený
Sociálně slabý
Pod priemer
Vo svojom vnútri
Takmer dokonalý
Z celkového
Pohladu
Obyčajný člověk
Až na jednu
Výjimku
Ktorú nejde
Nespornnúť
Boh mi dal'
Dost' citu a schopnosti
K tvorbe na poli
Poezie
V mladšom veku som sa
Básnickej tvorbe
Nevenoval naplno
Až v seniorskom
Období a po onemocnění
Pracoval som na veršoch
Dôkladnejšie
Podarilo sa mi složit'
Dostatok pekných
Veršov

PODĚKOVÁNÍ

V posledních letech
Ovlivňuje můj život
A tvorbu věk
A vážná nemoc
Která mně brání
V pohybu
Rukou a nohou
A přináší únavu
Děkuji Bohu
Že dopřál mi
Při tom všem
Dobrou mysl
A možnost tvořit
Na krásných
Lánech poezie

JE MI TO LÍTO

Je mi to líto
Že mi nejdou
Básně do úst
Tak volně
Jako kdysi
Ba ani do pera
Smutek a radost
Se v jeden cit mísí
Ruce mám zvadlé
A nohy mne stěží unesou
Je mi to líto
A o to víc
Že čas rychle letí
A nelze ho
Zastavit

KOLIKRÁT JEŠTĚ

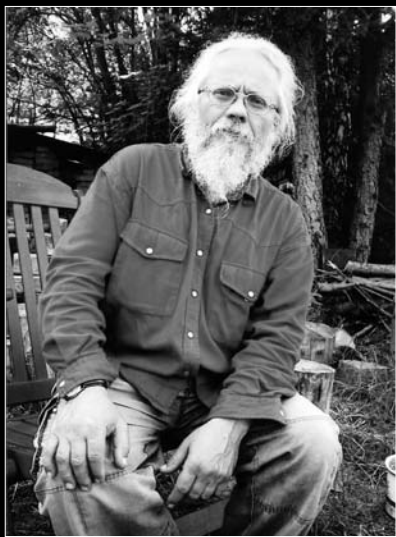
Dívám se dívám
Na ty krásné stromy
Na bílé břízy
Lípy topoly
Co zdobí cestu
Od nás do polí
Jsem dojat jejich krásou
Ať řeknu cokoli
Všechno zní krásně
A vítr v listí šumí
Jak v letu křídla sokolí
Kolikrát ještě pohlédnu
Na ty krásné stromy

POSLEDNÍ BÁSEŇ

Poslední verš
Právě dozněl
Má tvůrčí studánka
Je již vyčerpaná
Baterie mé tvorby
Je vybitá
Sklenice živé vody
Vypitá
Všude je sucho
A prázdné
A prázdná jsou
I nebesa

Zahrada horského větru

Poznání cizích kultur vede nejen k rozšíření vzdělanostního obzoru, ale často také k přijetí cizích mravů a postojů, o nichž jsme předtím nevěděli nebo věděli velice málo. Polský cestovatel a básník Leszek Brągiel (1954) je jedním z těch, kteří mnohé přijali. Poznal při svém putování Ukrajinu, Čínu, Indii, Střední Asii, Arménii, Norsko a další země.

Indie jej uchvátila svým buddhismem, jehož stěžejní principy si osvojil. Zastává kupř. názor, že zvíře není možné zabít. Vztahuje to dokonce i na nebezpečná klíšťata. Brągiel přitom přijal buddhismus nejen vnitřně, ale také vnějšně, vyhlíží jako nějaký buddhistický mnich. Částečně se to promítá i do jeho oděvu, také do pokrývky jeho hlavy, na níž sedí tzv. krymka. Dalším

projevem Brągielova nového náboženství jsou buddhistické fábory rozvěšené na stromech, lemujících cestu k jeho chatě na stráni Malé krávi hory v Zlatých horách v Kladsku.

Chata, nedostavěná a ukrytá v horách, je častým centrem těch, jež na svých předlouhých cestách navštívil. Byli mezi nimi již i Mongolové a Japonci. Také Japonci polského původu, což nechápejte jako anekdotu, neboť odysea příslušníků polského národa je někdy neuvěřitelná. Zpátky však k chatě, neboť leží v teritoriu, které Brągiel nazval Zahrada horského větru (Ogród Górskiego Wiatru). Je to tak trochu nadsázka a trochu skutečnost, kterou stvrzuje na začátku cesty k chatě přibitá listina, na níž je označení teritoria uvedeno v několika jazycích, mimo jiné i v staroslověnsčině a arabštině. Život v zahradě je veskrze primitivní, neboť chata nemá vodovod a za očistou se musí dolů do horského potoka.

Součástí Zahrady horského větru je i ohniště, což je pro Brągiela, pro Mongoly a pro ty, kteří ctí mongolské tradice a zvyky, posvátné místo. Tak se dostáváme k další zeměpisné a kulturní oblasti, kterou Brągiel nejen poznal, ale již nadále se zaujetím ctí. Zkuste například vhodit na ohniště zmačkaný papír. To přece pravý kočovný Mongol nikdy neudělá!

K mnohým zemím a kulturám má Brągiel blízký vztah, ale nejužší patrně k sousední Ukrajině, jíž vzdal hold v básnické sbírce Putování po Ukrajině (Wędrówki po Ukrainie). Vyšla

už dvakrát, poprvé roku 2007, podruhé 2011 v dvojazyčné podobě polsko-ukrajinské. Překlad do ukrajinštiny pořídil Andrij Porytko. Sbírka podává vhléd nejen do posovětské Ukrajiny, ale zároveň konfrontuje polskou a ukrajinskou skutečnost, zejména takovou, jakou zažil a prožil tvůrce této básnické knihy. Putování po Ukrajině obsahuje básně různého rozsahu a tvaru, od veršů inspirovaných tradiční poetikou ukrajinských kobzarů až po miniaturní reflexivní čtyřverší. Básně ve sbírce provázejí autorovy fotografie.

Tím se dostáváme k Brągielově další profesi. Je fotograf, měl už několik výstav. Jednu z nich zhlédl norský spisovatel Tor Obrestad, který měl za úkol udělat interview s pronásledovaným a skrývajícím se Salmanem Rushdiem. Brągielovy fotografie se mu natolik líbily, že prosadil, aby ukryvaného autora Satanských veršů fotografoval právě on. K tomu skutečně došlo, snímek vyšel posléze v norských novinách. Víc než zajímavé je Brągielovo líčení, jakými složitými cestami se s bezpečnostní ochranou k Rushdiemu dostal. Na prozaika indického původu učinil polský fotograf patrně skvělý dojem, neboť mu umožnil, aby jej vyfotografoval taneččího. Byla to odměna a rarita zároveň. Současně rarita lichá, neboť z nějakého záhadného důvodu se nezachoval ani jeden snímek.

Reprodukce fotografií ukrajinských reálií v Putování po Ukrajině jsou zvláštní, neboť jejich tvůrce záměrně usiluje o rozmytý, neostře snímky. Říká tomu obrázky z mlhy. Brągiel mlží proto, aby podnítil divákovu fantazii, jeho vnímavost a představivost.

Obávám se, že v Putování po Ukrajině se mu to podařilo nevalně, neboť fotky jsou reprodukovány na tuhém hnědém papíře. Daleko lépe vynikají ve sbírce Motyl na sněhu (Motyl na śniegu) Joanny Mossakowské, neboť jsou v ní umístěny na krásný bílý papír. Je docela možné, že i volba papíru byla v tomto případě záměrem, neboť Joanna je Leszkova manželka.

Je-li už řeč o manželské básnické dvojici, pak třeba dodat, že je různorodá – Brągiel se víceméně inspiruje ukrajinskou lidovou poezií, kdežto Mossakowska navazuje na tradice polského básnictví.

To vše se projevuje i navenek. Leszek Brągiel má cosi z buddhistického lamy, který zahleděn do sebe medituje a táhne za sebou unaven kočovného koně, na němž po způsobu šlechtických dam sedí a okolními krásami se opájí usměvavá Joanna Mossakowska. Svět je díkybohu rozmanitý.

František Všeticka

JAK VLK V ROTTERDAMU

Ostap Kindraczukovi

to bylo ve Lvově
nastával večer
na hlavní ulici
před dveřmi hotelu
kde děvky a banditi
vysedají z mercedesů
sedí při zdi
poslední kozák
jak vlk z Rotterdamu
hrozivý a svobodný

a pláče
a pláče
a skučí

jak kondor
jak kondor
vysoko vyholená hlava
povídají dlouhé vousy
zkroucené jak rohy kozorožce
a bandura široká
ach jaká široká
rozložitá a věrná

a lkají a pláčí
ach jak lkají a pláčí
a lkají
a pláčí

a do mne pronikají nože
a velký strach
a velká rozkoš
umírám
hynu a pláči
a hynu
a pláči

mladí bandití v kožených bundách
stojící se mnou
padouši z luxusních mercedesů
hynou a pláčí
a hynou
a pláčí

reflektory aut v temnotě
kolem našich noh
pásky ostrého světla
tnou svět zničené bídné Ukrajiny
a žalost nesmírná
nesmírná
nad zelenou Ukrajinou
nad divokou záporožskou cestou

auta, množství chodců
skřípající tramvaje
stojíme a pláčeme

pláčeme
již nestíráme slzy
pláčeme
nestoudní
staří a mladí muži
divocí vlci
ve velkých městech
hyneme a pláčeme

neboť nám vyrvali srdce
zaorali Ukrajinu

STOJÍM NA HRANICÍCH VOLYŇSKÉ ZEMĚ

*(při pohledu na pole třpytících se trav
na cestě ze Zlatých hor do Kyjeva)*

horizont v ohni
záře rudnoucího jak krev slunce
a záře od ohně z východu

sloupy černého dýmu
a dým s jiskrami letícími k nebi
praskot plamenů táhnoucích se po polích vysušených trav
jak vojska v požáru jdoucí od východu

oheň narůstá jak horda

jak skytská jízda jak avarští koně
jak kozácké pluky jak husarské korouhve
jak zástupy janičářů
jak setniny
jak švadrony hulánů
jak pancéřové divize

v dýmu a ohni
přeludy armád

bitvy pochody
požáry
spáleniště

875 KM CESTY ZE ZLATÝCH HOR DO KYJEVA

soumrak
okolo pouze tráva a tráva
bílá cesta jak voda za lodí

patrně teskním po prostoru bezhraničném jak moře
po tichu za horizont zapadajícím sluncem

tam kde bydlím
linie hor křičí

a k západu slunce tam nedochází

tam není východu ani západu
slunce se nevynořuje z temnot
a nehrouží se do temnot

tam je pouze
zářivé poledne

SE OBJEVUJEŠ

jak pták se objevuješ
na větví kvetoucí jabloně

jasnou skvrnou jsi na zdi
a na sukénce

jsi hvězdou a jiskrou
a rtem milostného doteku

a struny zvukem

jsi slanou slzou
a dítěte ruměncem

chůzí laně po trávě
a ryby stříbrným plesknutím

vločkou prvního sněhu
a mokrého větru vanutím

a mizíš

jak pavoučí vlákno vzlétnoucí
jak nad horou duha
jak za míčem holčička běžící

jsi motýlích křídel kuklou
a padající kapky zvukem

jsi oka rozblesknutím
a oka zamknutím

PLÁČI NAD TEBOU MÁ ZEMĚ

*(když jsem naslouchal písni o Dněpru
nad Dněprem a nad Kyjevem a pohlížel na západ
uslyšel jsem svůj potok tekoucí přes Zlaté hory do Odry)*

pláči nad tebou má země
z které lid Kaina
zcela vyhnán

a nikdo ti písni nezpívá

pláči nad tebou
má země
které můj lid
písni nezpívá

neboť můj lid sem přišel s pláčem
a dodnes kusy svých srdcí sbírá

o opuštěné zemi
písni neustále slýchá

Přeložil František Všeticka

Frýdlantské květy vyšly

Dne 9. 9. 2013 ve velkém sále liberecké Krajské vědecké knihovny se konal křest antologie německy píšících autorů z Frýdlantska a Liberecka Frýdlantské květy – Friedländer blumen, která zachycuje literaturu psanou do poloviny 20. století. Po Ještědských květech (2008) a Jizerských květech (2011) je to třetí díl, opět vydaný ve stejném formátu. Marek Sekyra a Otokar Simm vybrali 45 autorů, nejstarší Leopold Alois Hoffmann se narodil 1760, deset jich žilo ještě po válce.

Příprava probíhala jako obvykle, ve Světliku vyšel první nástřel a pak se již ozývali zainteresovaní, kteří přinášeli další informace. Je zavedené, že jednotliví autoři jsou vybíráni podle místa bydliště.

Večerem provázela Božena Hušková, nejprve poděkovala Blance Kon-

valinkové, Táně Kuželkové, Liboru Schiffnerovi a Petru Poldovi za spoluúčast na knize, Lence Drugové za překlady medailonků a Ingo Stolperovi za německou korekturu. Pak přivítala trojčlennou dívčí skupinu Proudý. Zpovídala Otu Simma, ten řekl, že s „verši to šlo, horší to bylo s dramatem, abych mohl přeložit krátkou ukázkou, musel jsem přečíst drama celé“. Marek Sekyra, který texty spolu se Simmem vyhledával, upozornil, že v knihovně je dlouhá řada sudetik. V současnosti zpracovávají publikace autorů z okresu Česká Lípa, tím by byl cyklus, pokud vydrží sponzoři, ukončen, ale Marka samotného láká okres Ústí nad Labem. Vlastní čtení probíhalo nejdříve česky, pak německy, nutno přiznat, že německy četl známý německý čtenář Erwin Scholz, jediný, který se

vyzná ve zdejších dialektech. Zaznělo zkráceně Na hejnické pouti od Josefa Bennesche, jeho obnovený náhrobek byl odhalen v roce 2009, a také Horské kázání od Hermanna Blumricha, Adolf Scholz psal o pendlovkách, které po smrti otce nikdo nenatáhl. Jako poslední vystoupil syn Rudolfa Tugemanna (1891 až 1977 v Aachen). Otec psal odborné práce a vzpomínky, v roce 1945 byl odsunut do východního, později do západního Německa. Syn poděkoval zřizovatelům, že si na něj vzpomněli. Následovala závěrečná autogramiáda. V almanachu v dodatku k Ještědským květům z Liberecka najdeme například se vzpomínkou na

dětství Marii Prade, ukázkou z dramatu Ragna Ernsta F. Sedlaca, část z románu Rudé růže (o lásce k nemocné Marii, která zemře) od Augusta Möllera, jenž mládí prožil jako vystěhovalec v Brazílii a po návratu v Liberci vydával lokální noviny. Chrastavský rodák Leopold Alois Hoffmann napsal divadelní hru Wertherovská horečka. Anton Müller byl univerzitním profesorem v Innsbrucku, napsal mimo jiné romanci dle staročeských námětů Neklan und Vaslav z roku 1821.

Kniha je hlavně čítanka, která pokrývá bílá místa naší historie.

Otto Hejnic

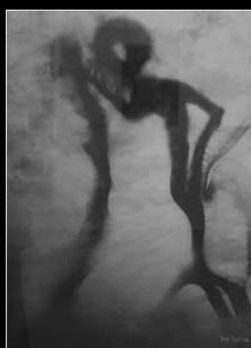
Josef Král – malování jako alchymie

Letos osmdesátiletý Josef Král přichází do liberecké galerie U Rytíře, od čtvrtka 5. září do 10. října 2013 představuje své laserové obrazy, monotypy a dekalky. Od poslední výstavy v roce 2003 přibyla asi polovina artefaktů, autor od drobných dekalků zvětšuje rozměr svých kompozic a snaží se o jistou redukci. Snaží se záznamy seismogramů na počítači nějak srozumitelně vysvětlit, aniž by hrubě zjednodušoval. Hledání řádu kupodivu vychází lépe u ryze abstraktních kusů, i když nelze pominout archetypy nevědomí, kdy hledíme na něco našeho i vzdáleného zároveň.

Josef Král se zabýval válečnou historií, v roce 1967 vydal sbírku reportáží Parašutisté, kde zbýval zažité legendy, ale později se stává nepohodlným.

K malování přichází v roce 1973, do roku 1980 tvoří dekalky, později monotypy. Texty vydává nejprve v samizdatu, Hranaté míčky s hřebíčky I – II 1984 a Střemhlavý let v kleci 1988. Po listopadu je vydává ve svém nakladatelství KING.

Přišel jsem na výstavu 10. září. 70 návštěvníků z vernisáže bylo pryč, panovalo ticho na dně dne. Stovka obrazů zachycuje dílo téměř kompletní. Ale jak ho zachytit? Marně hledám prostor odkud fotit, zasklené obrazy se vzájemně zrcadlí, když vyřeším osvětlení a fotím zdálky, jenže při konečném ořezávání jsou stále vidět, proto je neuvěřejňuji. Zároveň je z obrazů cítit síla, jako kdyby se ozývalo podvědomí, co je za zdí schováno: Souputníci, Loučení, Bezdomoví, Duše dušičky, Zachráněný,

Ikarové, atd. Stažením významů dokonce vystupuje to základní, dvojice na cestě, dva principy, jin – jang, pomalu se rýsuje pouť. Od Embrya k nejrůznějším potvorám v polostínu.

Dante šel v mlhách a tmách a s ním a Josefem Králem se vydáváme zpátky

po paměti, zpátky za zakázanými myšlenkami, zpátky kolem nenávratně ztracených dívek, zpátky kolem ztracených příležitostí, pomalu, belhavě, ale pokud se nezastavíme, smrt nás nedoběhne.

Otto Hejnic

Kruh autorů Liberecka
KALMANACH 2013/2014

nové knihy

Po delší odmlce vychází před Vánoci již osmé číslo sborníku Kruhu autorů Liberecka Kalmanach 2013/2014. V pravidelných rubrikách přináší almanach následující články:

ČEŠI A NĚMCI V TOKU ČASU

Věra Vohlídalová: **Oživlá paměť našeho domu**
Marek Sekyra, Otokar Simm: **Další nářeční parodie na Píseň o zvonu Friedricha Schillera**

VÝROČÍ

Eva Koudelková: **Dvě letošní nedožitá jubilea**
(*Otfried Preußler a Ludvík Středa*)
Osm životních zastavení (*Josef Král osmdesátiletý*)

DUCHOVNÍ PROSTOR

Gustav Leutelt: **Domove...**
Bohumil Nuska: **Bez studu a zábran** (*Ukázky z knihy samokreseb na téma korupce*)
Beno Budar: **Jak jsem našel svého otce** (*Připravil Milan Hrabal*)
Stanislav Kubín: **O tom, kdo je našinec** (*Zamyšlení třinácté*)

ROZHOVOR ČÍSLA

Jan Šebelka: **Historie je na rozdíl od politiků moudrá**
(*Rozhovor se spisovatelem a historikem Vlastimilem Vondruškou*)
Vlastimil Vondruška: **Neodolatelný milenec** (*Povídka*)

TVORBA AUTORŮ LIBERECKÉHO KRAJE A EUROREGIONU NISA

Milan Exner: **Biblické humoresky neboli Křesťan mezi mansiony**
(*Čtvrtá divadelní novela – ukázka*)
Marek Sekyra: **Básně**
Pavel Brycz: **Co táta nikdy neřekl..., a měl by** (*Povídka*)
Luboš Příhoda: **Paběrkování** (*Básně*)
Štěpán Kučera: **Cesta do země kněze Jana** (*Povídka*)
Hana Fousková: **Má duše se vylila z břehů** (*Z nových veršů*)
Milan Hrabal: **Na loutkách** (*básně*)
Otto Hejnic: **Záblesk z minulosti** (*Úryvek z rukopisné novely Na Berlín a zase zpátky*)
Přírozní (*Literární skupina vznikla ve zrušené cukrárně*)
Irena Eliášová: **Bezdomovci, Moje sluníčko** (*Povídky*)

PŘEDSTAVUJEME

Roman Karpaš: **Jaroslav Švihla osmdesátiletý** (*Návštěva u libereckého výtvarníka*)

Markéta Kroupová: **Nejdůležitější pro mne zůstávají denní vizuální zážitky**

(*Rozhovor s výtvarnicí Zdenkou Huškovou*)

Z REGIONU

Karel Zeman: **Franz Kafka u nás na severu**

Oldřich Palata: **Zbytečná škoda**

OKÉNKO K SOUSEDŮM

Róža Domašcyna: **Co vyprávěla babička** (*Přeložil Luboš Přítihoda*)

Bohumil Nuska
**RYTMUS, TVORBA,
DIVADLO. I. DÍL**

nové knihy

Studie o rytmu a tvorbě, přitom se zvláštním zřetelem k dramatu a k divadlu, je určena především pro divadelníky a tento záměr, třebaže není nepřekročitelným limitem, zůstává vůdčím motivem dalších výkladů. Otázky rytmu, a veškeré široké tematiky s pojmem rytmus spojené, studuje rytmologie a zvláště pak nová rytmologická disciplína zvaná symbolonika, která se zabývá studiem rytmu a z rytmu odvozených kvalit projevujících se v lidské kreativitě.

Bohumil Nuska
BEZ STUDU A BEZ ZÁBRAN

nové knihy

Knihu Bez studu a bez zábran tvoří konfrontace antických citátů z římských klasiků v českém překladu, které až s neuvěřitelnou přesností odpovídají na současné problémy našeho politického a hospodářského života. Tyto texty jsou doplňovány symbolizujícími kresbami, jež doprovází vždy také krátký český text, který doplňuje a dokumentuje příslušná témata, k nimž se kresby vážou.

Krajská vědecká knihovna
v Liberci a Liberecká občanská
společnost Vás zvou na

3. společenský

Večer v knihovně

od 20.00 h
do 02.00 h

18. 1.
2014

vstupné
200 Kč

během večera vystoupí:

Maria Gornalova a Alexey Yurakov,
solisté Divadla F. X. Šaldy s baletní
ukázkou z operety „Netopýr“

Nicola Holubová a Jan Rosenbaum
standardní a latinskoamerické tance
krátká výuková lekce – nechte se zlákat...

večerem provází:

Jiří Bartoš Sturc

k poslechu a tanci zahrají:

hudební skupina **Domestic**
Jan Prchal nabídne diskotékový
mix hudebních bonbónků

Partnerská knihovna
Knihovna Liberec

V průběhu večera se uskuteční slosování vstupenek o ceny

Vstupenky je možné zakoupit v knihovně na Informační službě (482 412 133, library@kvkli.cz)

Krajská vědecká knihovna v Liberci (KVK)

e-mail: library@kvkli.cz

www.kvkli.cz

Kruh autorů Liberecka (KAL)

e-mail: jakub.sebelka@volny.cz

http://www.kruhautoruliberecka.cz/

ISSN 1214 - 2751

Bibliothek Liberec
Knihovna Liberec
Library Liberec

*Vedle vrcholků krkonošských a jizerských objevila se v Čechách
Mnozí odvážlivci, když se octli na počátku velikolepého měsíce června*

V zámku bylo práce a běhu o překot.

Pamatuji to jako dnes, ač od té doby uplynula třetina století.

*Blázniviny se rozsévají
Sem, knihomilče, knihu zvláštní ždáš-li míti!*

Who's there? Stanu se menším a ještě menším, až budu nejmenším na celém světě. Nothing is there.

Die Welt ist alles, was in der Hand ist.

A me, mamó, adarig džav, so me tuke adaj mukha.